

Година XXIII — Број 562
Субота, 6. октобар 1962.

ИЗПАЗИ СУБОТОМ

ФЛАШ
ГОРДОН

САТЕЛИТ ЈЕ
УНИШТИО И
ПОСЛЕДЊИ
СКОПИЈАНСКИ
БРОД...

ОХ, НЕ! И МОЈ ЈЕ
БРОД СКОПИЈАНСКИ!
АЛИ, КАКО ДА ИМ СИГНА-
ЛИЗИРАМ ДА ЈА НИСАМ
ЊИХОВ НЕПРИЈАТЕЉ!

НЕ!

ДАЛЕКО, НА
ДРУГОЈ СТРА-
НИ ГАЛАКСИЈЕ,
ЈЕДАН ДРИНОВ
ОФИЦИР ПО-
СМАТРА БИТКУ...

НАША ОСМА-
ТРАЧКА СТАНИ-
ЦА БЛИЗУ ПРО-
КСИМА ЦЕНТАУ-
РИ УПРАВО ЈЕ
УСПЕШНО ЗАВР-
ШИЛА ЈЕДНУ
БИТКУ ПРОТИВ
СКОПИЈА...

АЛИ, МОРАМО ДО-
ЗНАТИ ЗАШТО СЕ
ЈЕДАН СКОПИЈАН-
СКИ БРОД ОКРЕНУО
ПРОТИВ ОСТАЛИХ!
ПОШТО ЈЕ САТЕ-
ЛИТ БЕЗ ПОСАДЕ,
ОН НАМ НЕ МО-
ЖЕ ПОМОЋИ...

...И ЗАТО
ТИ ТРЕБА
ОДМАХ
ДА КРЕ-
НЕШ!

МОЖДА ЈЕ ТО
ОНАЈ О КОМЕ
САМ ПРИЧАЛА...
МОЖДА ЈЕ НАЈЗАД
ДОШАО!

МОТОРИ СУ МИ
СТАЛИ! ЈЕДАН
ГРАВИТАЦИОНИ
ЗРАК ВУЧЕ МЕ
ПРЕМА САТЕ-
ЛИТУ!

ФЛАШ ЈЕ ИЗГУБИО КОНТРО-
ЛУ НАД БРОДОМ.

ОВДЕ НЕМА
НИКОГ! СВЕ ЈЕ
АУТОМАТСКО!

ПО НОВО ПУЦАЉУ!
НОВ СКОПИЈАН-
СКИ НАПАД?

ЧИТАВА ФЛОТА
СКОПИЈАНСКИХ
БРОДОВА... АЛИ,
НЕ НАПАДАЈУ
САТЕЛИТ...

... ГОНЕ ЈЕДАН КОСМИЧКИ БРОД...
МОРА ДА ЈЕ СА ДРИНА... ПЛАНЕ-
ТЕ С КОЈЕ ЈЕ БИЛА ОНА УСПАВАНА
ЛЕПОТИЦА... ПОКУШАВА ДА
ДОСПЕ ДО САТЕЛИТА

ПРЕКАСНО!
БРОД ЈЕ
ПОГО-
ЂЕН!

У ОВОМ БРОЈУ: Први
рендиен у Србији Смирџ
која јамиже. Дејви Кро-
кеј у лејенди. Да није
било брајца. Тамница
смирџи. Вештина осташџи
млаг. Сшакло у љоју.

КРОЗ
ВЕКОВЕ

ЦИНОВСКИ
КОНТРАБАС

Године 1849. Францу-
ски харфист Вијом изу-
мео је циновски музич-
ки инструмент налик

на контрабас само ви-
сок четири метра, који
је назвао октобас. Ин-
струмент је имао три
жице. Међутим, свира-
ње на октобасу било је
толико компликовано
да се он практично није
могао употребити. Вијом
инструмент био је
и остао само занимљив
покушај и као такав на
шао је место у музеју
париског конзерватори-
јума.

РЕВОЛУЦИЈА
И ФРИЗУРА

За време француске
револуције звања др-
жавних функционера и
мала су римске називе
— трибун, конзул — јер
су њени идеолози узимали
за узор античка де-
мократска и републикан-
ска уређења. Али, није
се стало само на томе.
Наиме, и аристократска
мода перчина и перика
заменена је шишањем
косе по угледу на муш-
ку фризуру републикан-
ског Рима.

РУКАВИ ЗА ПЛАЧ

У средњем веку у чи-
тавој Европи, а нарочи-
то у Француској, посто-
јао је обичај да особе
које су доживеле неку
несрећу у првим дани-

ма жалости носе на кра-
јевима рукава велике
наруквице од платна
или свиле које су им
служиле за брисање су-
за. Те наруквице називане
су популарним је-
зиком „плачљивке“.

Ripley's

Веровали или не!

16 ГОДИНА БЕЗ ЗАЛОГАЈА

ШОА СКЕЛЕТОНА
— ГОНИЛА ГОВЕДА ИЗ ТЕКСАСА —
НАПАО ЈЕ ЈЕДНОМ ДИВЛИ
БИК И РОГОМ МУ ПРОБИО
АДАМОВУ ЗАВУЧИЦУ.
ОСТАТАК ЖИВОТА СКЕЛЕТОН
СЕ ХРАНИО
САМО ТЕЧИНОМ И РЕТКОМ
КАШАСТОМ ХРАНОМ
КОЈУ ЈЕ
КРОЗ ЛЕВАК УЛИБАО У СРЕБР-
НУ ЦЕВ КОЈОМ СУ МУ
ЗАМЕНИЛИ ДЕО
ЈЕДРАКА

ЦЕРАТОДУС

РИБА С ПЛУЌИМА ЗА
КОЈУ СЕ СМАТРАЛО
ДА ЈЕ ИЗУМРАД ПРЕ
ВИШЕ МИЛИОНА
ГОДИНА
НАБЕНА ЈЕ 1868.
У ВЕЛИКОМ БРОЈУ
У ЈЕДНОЈ АУСТРАЛИЈ-
СКОЈ РЕЦИ ГДЕ ЈЕ
И ДАНАС ИМА!

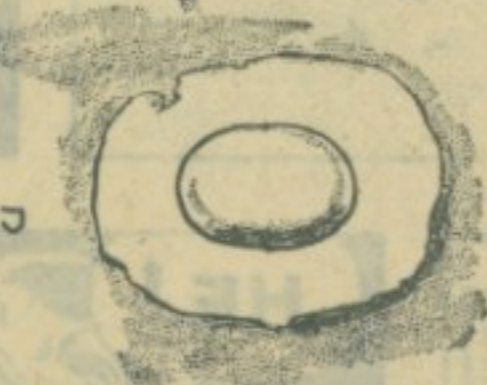
ПТИЦА КРОЈАЧ

ИЗ КИНЕ
УПРЕД ПАМУЧИНЕ НИТИ
А ЗАТИМ, СЛЖЕКИ СЕ
ДУГАКИМ КЛУНОМ
КАО ИГЛОМ, ЗАШИВА ЛИШ-
КЕ И ТАКО ПРАВИ ГРЕЗДО!

КАМЕНО ПРЖЕНО ЈАЈЕ —

СТАЛАГМИТСКА
ФОРМАЦИЈА
У ПЕКИНИ ЛАРЕЈ
У АМЕРИЦИ

© King Features Syndicate, Inc., 1962.
World rights reserved.

ФАБРИЧКИ ДИМЊАК

ВИСОК 43 МЕТРА
ОД КАМЕНА И ИЛОВАНЕ
У БЛИЗИНИ БАЗЕРА НОРТ ПЛЕЈТА (САД)
ВАЗАРСКО ЈЕ ДЕЛО ПРИРОДЕ

НАЈВЕШТИЈИ ИГРАЧИ НА СВЕТУ

ЗАМАЛЗАИН КОЛОВОРА У НАРОДНИМ
ИГРАМА БАСКА,
МОРА ДА СКОЧИ У ВИС И ДА СЕ СПУСТИ НА ЧАШУ ПУЊУ
ВИНА И ТО ТАКО ЛАКО ДА НЕ ПОМЕРИ ЧАШУ И НЕ
ПРОСЕПЕ ИЗ ЊЕ НИ КАП ВИНА!

КЕЧЕЊЕ ПРЕМА ЈЕДНОЈ
СЛИЦИ ИЗ ЕПОХЕ
ВИДЕРМАЈЕР

И ГРЦИ СУ ЗНАЛИ ЗА »СЛЕПОГ МИША«

Данашње дечје игре — или бар многе од њих — потичу још из времена Хомерових јунака и кроз све те протекле векове остале су готово сасвим исте. Дете је у својим играма „конзервативно“ — ако ову реч узмемо у њеном најпозитивнијем смислу.

На једном старом холандском бакорезу из 1627. године не можемо наћи готово све игре којима се данашња деца забављају у своје слободно

време. У предњем плану слике налази се група девојчица које, нежно као мајке, облаче своју лутку. Одмах иза њих један дечак тера чигру. Мало више у позадини два дечака дубају у једну говећу бешику која се претвара у балон. Крај њих је један мало одраслији дечак који вуче кроз ваздух полужи конопца за који је везана вештачка птица што лети — претеча данашњих авиона и јетрилица-играчака. Мало даље једно де

те које се игра са псом, а поред њега његов друг који тера обруч. Испред малог баштенског киоска један дечак се игра малом ветрењачом — чија су крила у ствари претеча авионске елисе. На слици су и деца с виолином, група дечака који се куглају, неколико њих потпуно су занети играма „лопова и жандарма“. Стари холандски мајстор није заборавио ни прескакање конопца, игру лоптом и кечење.

Још деца старих Римљана играла су се са чигром, луткама и војницима-играчкама. Њихова игра орасима, која се по селима и данас може често видети, налик је на кликер данашње деце. Мали Римљани нацртали би на земљи круг и уписан простор бачили орахе. Онај чији би сви ораси доспели у круг добио је орахе осталих учесника у игри. Пуштање змаја потиче још из времена праистаре и

ри Египћани били су љубитељи лопте што доказују рељефи у гробницама у Бени-Хасану који потиче из 2.000. године пре наше ере. У Кини такође постоји у једној гробници из 100. године наше ере је дан рељеф који приказује жонглера с лоптом. Стари новинци Средње Европе, баш као и стари Мексиканци, радо су се забављали лоптом.

Свака дечја игра има своје строго одређено годишње доба. Тако је било некад давно, тако је и сад. Кликер су везани за рано пролеће. С првим пролећним сунцем деца почињу да играју кликере и ако их на то старији никад не подсети. За кликерима долази терање обруча, а за овим прескакање преко конопца и игра „жмурке“. Разне игре у колу долазе на ред у јесен, а иза њих пуштање змаја које траје све до првог снега.

Стакло у пољу

Неки радници запослени на довршавању једног студија, заборавили су једног дана у пољу огромно квадратно стакло постављено усправно.

Један чешљугар, летећи брзо преко поља, ударио је у стакло и пао онесвесно. Кад се освестио, пожурио је у свој клуб где му је један келнер завио главу и дао му чашицу жестоког пића.

— Шта се догодило? — запита га један галеб.

— Летео сам преко једне ливаде када се одједном ваздух кристалисао на мени — одговори чешљугар.

Галеб, један соко и један орао насмејаше се од срца. Једна ластавица озбиљно је слушала.

— Петнаест већ година, као полетарац и птица, летим ја по овом крају — рече орао — и уверавам вас да се ваздух не може кри-

Басна Џемса Тербера

сталасати. Вода, да; ваздух не.

— Вероватно те је ударило зрно града — рече соко чешљугару.

— Или си имао срчани удар — рече галеб. — Шта ти мислиш, ластавице?

— Па, ја... ја мислим да се можда ваздух кристалисао по њему — одговори ластавица.

Велике птице смејале су се толико гласно да се чешљугар наљути и понуди сваком од њих туче црва ако буду могли да прелете преко поља истим правцем којим је он летео а да не наиђу на стврднут ваздух.

Сви су прихватили опкладу. Ластавица је кренула као посматрач.

Галеб, орао и соко одлучише да заједно лете правцем којим им је чешљугар показао.

— Хајде и ти — рекоше они ластавици.

— Овај, ја... — рече ластавица — ја не бих ишла.

Тако три велике птице полетеше заједно и заједно ударише о стакло и све се онесвестише.

Наравоученије: онај ко оклева понекад се спасе.

СКАКАЊЕ ПРЕКО КОНОПЦА ПРЕМА ЈЕДНОЈ СЛИЦИ ИЗ 1650. ГОДИНЕ

ПОВОДЊИ НА АМАЗОНУ

Река Амазон, коју приобалски Индијанци називају „Бурна навала водених облака“, протиче по екваторијалној зони Јужне Америке. Она прима велике притоке са јужне и северне полуплоте. На сливове јужних притока Амазон падају јаке кише од децембра до марта (тј. у лето јужне полуплоте), а на северне од априла до јула. Стога на Амазону постоје два поводња годишње — први који изазивају његове јужне или десне притоке и други од северних или левих притока.

ШАМПИОН КОНКУРСА

Међу туристима који су тог дана приспели из САД, стјуардеса на аеродрому Орли запазила је једну жену четрдесетих година чије је лице буквално зрачило. Рекло би се да је нека филмска звезда. Међутим, човек који је био у њеној пратњи радио је објаснио фоторепортерима и новинарима да је то његова жена Нина Паркс и да је она у ствари нека врста шампиона у решавању наградних конкурса. Она учествује у свим конкурсима које организују велике трговачке фирме као и компаније радија и телевизије.

— Ми смо данас овде — наставио је муж Нине Паркс — због тога што је она победила на конкурсима чија је награда била потпуно бесплатан једномесечни боравак у Француској, у туристичком ме-

сту које она сама изабере.

Из даљег разговора новинари су сазнали да је Нина Паркс тако добила не само неколико бесплатних путовања, већ практично скоро све што је потребно за кућу. Једна недавно вођена анкета показала је да је у 1961. години у САД било 828 националних конкурса, не рачунајући ту обласне или месне конкурсе.

— Ја сам претворила нашу дневну собу у моју собу за рад као што то имају писци или новинари — каже Нина Паркс. — Имам огромну документацију коју свакодневно срећујемо мој муж, наше

троје деце и ја. Моју библиотеку сачињавају само књиге које су ми потребне за рад и ја је обо-

гађујем непрекидно оним делима која помажу да решим без сувишне тешкоћа сва питања, често врло те-

шка, или научне проблеме.

Муж Нине Паркс је даље наставио:

— Немојте мислити да је Нинин задатак лак и да је то нека врста свакодневне игре. У ствари, она проводи више часова дневно у испуњавању педесет до сто купона чија су питања од области буџета до уметности. Осим тога она прима, клазира и исеча све новине и ревије које доносе било какве наградне конкурсе, а чак се и не либи да претресе и корпе за отпатке наших суседа у којима се могу наћи кутије разних прашкова за рубље или чоколада и бисквита, ако јој

се деси да јој недостаје баш тај омот или купон.

Једна од њених првих награда био је дивни пас који је и сада био са њом. Осим тога она је на конкурсима добила кола, више машина за прање рубља, телевизијски пријемник, разно посуђе, рубље, усисиваче за прашину, миксер и разне делове намештаја.

Покаткад су цела њена породица и најближи суседи приморани да данима једу сладолед или це-реалије за доручак да би она сакупила довољан број купона или нашла инспирације за какву „паролу“ коју захтева тај конкурс.

— То развија моћ концентрације а нарочито меморије — завршила је са осмехом своју исповест Нина Паркс.

НЕСТАЛА НАПОЛЕОНОВА АРМИЈА

Из једног париског музеја нестала је недавно једна читава Наполеонова армија. Нестала армија састојала се од стотине калајних војника

који су у једном великом сандуку с песком били поразмештани у прави бојни поредак. Полиција узалуд трага за крадљивцима Наполеонове армије.

СИТНО АЛИ ЗАНИМАЈЉИВО

Скелет шарана има 4386 костију, а човеку 212.

Јапански одгајивачи острига нашли су у једној трогодишњој остриги 520 ситних бисера, од којих 20 црних.

Код ластавица је јако развијен нагон узајамног помагања, по мишљењу неких стручњака. Оне никад не напуштају свог рањеног друга.

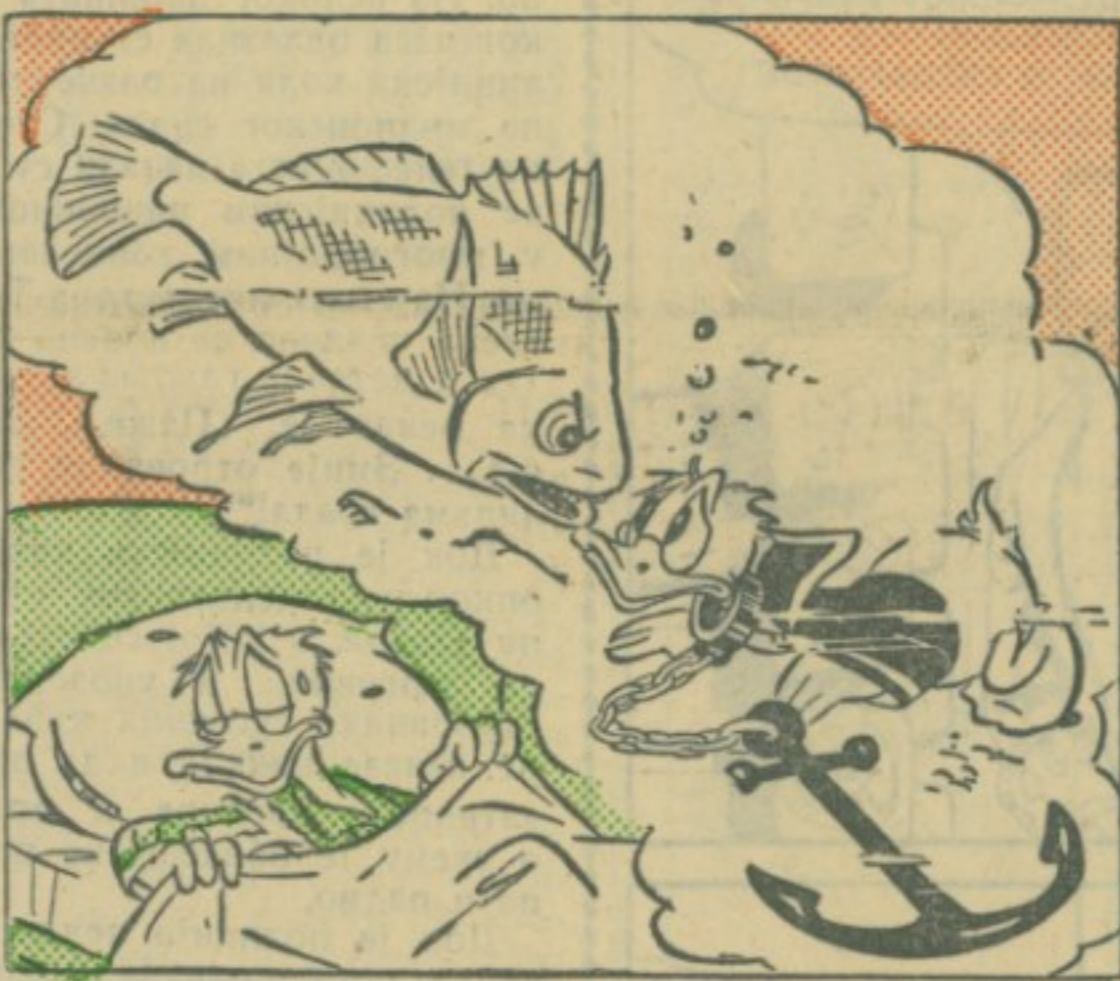
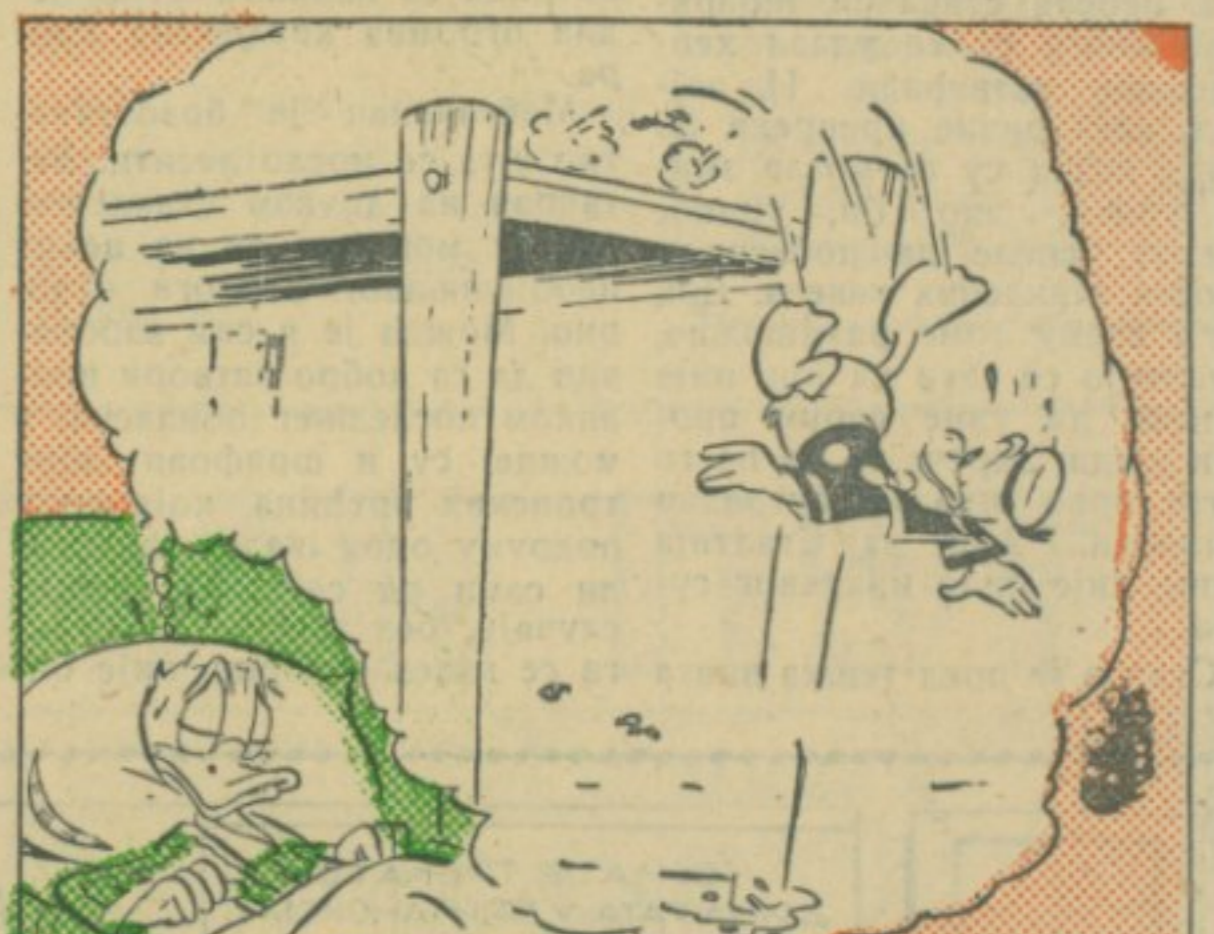
Француска локомотива типа ББ 16007 туче светски рекорд у брзини. Она јури 220 километара на час.

НАЈЕЗДА СЛОНОВА

У диновском резервату Цаво, у Кенији, слоновима су се толико намножили да ће током ове и идуће године морати бити одстређено неколико хиљада. Пребројавањем из авиона установљено

је да у овом резервату има сада 15.603 слона и да храна спремљена за њих неће бити довољна за све. У успех покушаја да се један део овог крда пребаца у друге области стручњаци много не верују.

Улични часовник показивао је четврт до шест када је Хозе Сталтио скренуо у 42. улицу.

У пет минута до шест Сталтио је прешао на другу страну Бродвеја и бацно на плочник остатак цигарете, не слутећи да је то последња цигарета коју је у животу попушио. У тренутку када је избијало шест, Мексиканац се нашао пред радњом на чијој је фирми писао: Арел и син, зоолошка трговина, специјалитет: рептили.

Нехотице му леђима прођоше жмарци. Доле у подруму налазиле су се змије отровнице затворене у несломљиве тераријуме. Још није могао да се навикне на ове смртоносне рептиле, иако се сматрао срећним што је добио ово место. Када би власник радње сазнао да се негов нови помоћник плаши змија, брзо би нашао другог момка. То је Хозе добро знао.

Лагано је сишао у подрум. Покушавао је да се охрабри говорећи сам себи да су обезбеђења добра и да штите намештенике и муштерије. На првом месту ту су била дебела челична врата, разне врсте писмених упозорења, дебели стаклени тераријуми, чији су се улази херметички затварали. И, најзад, електричне препреке по моћу којих су се могле змије убити, ако би, упркос свему, успеле да побегну из својих стаклених кавеза. Док је о свему томе размишљао, Сталтио се сети да још није стигао да узме серум против уједа. Зарече се да ће то бити прво што ће сутрадан учинити. Али, за Сталтија више није било никаквог сутра.

Стигао је пред тешка врата

СМРТ КОЈА ГАМИЖЕ

Усред Њујорка четири краљевске кобре измилеле су из стакленог тераријума и разишле се по граду. Њихов чувар био им је прва жртва. Полиција и ватрогасци трагају за отровницама

на којима је великим црвеним словима писао: „Опасно по живот — змије отровнице“. Сталтио слеже раменима и окрену шифру којом су се врата отварао. Без иједног шума тешка врата су се отворила. У том тренутку, у просторији која се налазила иза њих, упалила се јака светлост, а испред Мексиканца испрва се брзином мучје једна огромна краљевска кобра.

Мексиканац је брзо схватио шта се могло десити. Затварач на другом стакленом кавезу мора да се из неког необјашњивог разлога отворио. Можда је и сам заборавио да га добро затвори приликом последњег обиласка, а можда су и шрафови због тропских врућина, која се у подруму одржава, попустили сами од себе. У сваком случају, без обзира због чега се кавез отворио, није би-

ла слободна само ова једна кобра, већ су четири измилеле из свог стакленог ковчега и све су пузале ка вратима.

Најближи прекидач који је активирао електричну препреку испред врата налазио се два метра од Сталтија. Као да је био хипнотисан, он је гледао мале опаке очи змијурине. Није био у стању да се помакне. Ноге су му биле тешке као олово. Није примећивао како га је облио зној, није чуо кад су му испали кључеви и није био свестан када се змија бацила на њега.

Тек када се глава змије опет повукла, схватио је шта се с њим догодило. Покушао је да крикне, али су његове гласне жице отказале. Преко његових усана прешао је само ролпак.

Међу масом света која се гурала влицом налазио се и Џони Харпер. Случај га је на-

нео нешто после шест поред трговине. Пошто није имао ништа да ради, тренутно је за стао пред излогом. Али, када је хтео да крене, приметио је да су врата трговине

полуотворена. Гоњен радозна лошћу, гурнуо их је и закорачио унутра. Снебивајући се учинио је два-три корака, а онда је стао као укопан. Из једних отворених врата на дну локала гмизала је ка ње му огромна змија.

У полицијској централи Њујорка, иако се у свим другим канцеларијама завршавао рад увек је било живо као и обично. Из великог дворништа сваког часа одлазила су црна полицајска кола на разне стране милионског града. Стотине телефониста давали су везе полицијским чиновницима у многобројним канцеларијама. На столу инспектора Торнстена упалило се црвено светло и метални глас из звучника рекао је: „Пажња, пажња... Змије отровнице на улицама града!“

Док је полицијски кордон опкољавао непосредну околину зграде, у којој се налазила трговина, и упозоравао становнике суседних кућа да не излазе никуда и да држе затворене прозоре и врата, о свему је обавештена штампа и радио.

Док је полиција педаљ по педаљ претраживала околину зоолошке трговине, недалеко од тог места Пет Робсон је за воланом свога доца милое кроз маглу. Упаљени фарови за маглу пробијали су белу завесу на неколико метара испред њега. Док је лагано возио, наједном му се учинило да чује неки звук у задњем делу кола. Помислио је да нешто клопара у диференцијалу или у одељењу за пртљаг. Поглед му паде на огледало у којем се видео задњи део кола. И у том тренутку било му је јасно шта људи мисле кад кажу да им се крв следила у жилама. Иза њега, на задњем седишту аутомобила, исправила се смрт у облику велике змијурине из чије је чељусти пала цео дуг рачvasti језик.

Пет Робсон није знао да се смрт за његовим леђима зове краљевска кобра, али је знао да је смрт. Он је био другог кова, него мали Мексиканац. Њега поглед на змију није могао да уочи, али је знао да за њега нема излаза. Важно је било предузети нешто да змија не доспе даље и угрози животе других људи. Требало је некак скренути пажњу на кола чак и онда ако он више не буде у стању да говори. Левом руком притиснуо је сирену, док је десном ногом дао гас. Кола су скочила напред и уз урлање сирене свом снагом ударила у задњи део Форда који се налазио испред њих. У истом тренутку кобра се бацила на леђа своје жртве.

Шофер Форда осетио је јак удар. Пошто се мало прибрао, искочио је напоље,

спреман да испује неспретног колегу. Пришавши долу, који га је ударио, очекивао је да ће паћи кривца. Али, врата кола била су затворена, а возач кола као да је спавао.

„Мора да је пијан“, помисли и већ хтеде да отвори врата доца, када у задњем делу примети да се нешто помера. Требало му је добрих двадесетак секунди да разазна тело огромне змијурине. У томе се из даљине чуо бат корака. Ускоро се по ред сударених кола нашоше два полицајца. Шофер им на брзину објасни о чему се ради и полицијци прибоше колима. После краћег договора извукли су пиштоље и пажљиво навишанили кроз затворен прозор у врат отровнице коју су са неколико метара разнели. Биланс у том тренутку био је 2 према 1 за отровнице. Два човека наша су изненадну смрт, док је један гмизавац био разнесен мецима из пиштоља.

Ноћ се већ увелико спустила, а трагања за три преостала гмизавца настављало се. Грађани су проводили сате у паничном страху. Змије као да су нестале са лица земље. У тренутку када се инспектор Торнстон спремао да уђе у кола, из једне куће у непосредној близини зачуло се реско штектање машине. Праћен неколицином својих помагача потрчао је у том правцу.

На другом спрату једне кућерине нашли су на чита ву гомилу станара. У њиховој средини стајао је блед као крпа млад полицајц и причао како је док је прегледао један стан видео како се из камина извлачи змија која је покушавала да га нападне. Био је толико присебан да ју је просто пресекао митралезом. Биле су две змије ликвидирале. Трагање се наставило.

Пролазили су сати. Радио станице су објављивале коминике. Негде око три изјутра нашли су на тавану једног складишта трећу отровницу. Специјална екипа из зоолошког врта успела је да је ухвати живу. Преостала је само још једна кобра, али ње није било нигде.

Бесана ноћ и за полицијце и узнемирене грађане се настављала. А онда, када је инспектор Торнстон изгубио и последњу наду, добио је телефонски позив из управе за одржавање путева из једног дела града који се налазио удаљен читав три километра од места на коме се вршило трагање. Дежурни чувар јављао је да је један велики камион пре кратког времена прегазно на друму једну змију дугу преко два метра. То је била кобра за којом су узалуд трагали.

ПОСЛЕДЊИ
ГОСПОДИН
У
ОПШТИНИ

ДЕЈВИ КРОКЕТ У ЛЕГЕНДИ

Да би могао да опстане у пустињи или прању човек мора да позна је хиљаду лукавстава. Према причи, Дејви Крокета, чувеног америчког јунака из пионирских времена, одржала је у животу баш та сналажљивост и лукавство.

Ево неколико сличица из његовог живота: Да би имао топлу воду било му је лакше да са собом носи бураг од бизона него ба крач. Као што се и види на првој слици, у њега је снапао воду а у њу стављао усвијани камен.

Кад је морао да прелази реке и језера а при том није имао ни канова а ни секире којом би секао дрвеће, сакупио би пет или шест сувих стабала, испод њих запалио ватру и једном граном делио једно дрво на два, а тако добијао дванаестак дебала која је повезивао лесковим штапићима и тако долазио до сплав (слика 2).

Да би се нечујно приближио непријатељу обавијао је

везла крпама или кожом. Исто то је чинио и са коњским копитима (слика 3).

Пошто је било искупише змија у местима у којима се он кретао обично се трудио да легне у круг који би направно ласом око себе јер је знао да га змија неће прећи, а спавао је ногама окренутим према ватри. Устајао је рано, још док не би свануло (слика 4).

Ако би му се десило да залута у кршу, није покушавао да се из њега извуче. На против силазио би у прву јаругу и посматрао исушену реку у којој је песак направно мале дуне у облику заобљених стрела окренутих врхом према ушћу. Ишао би у том правцу и раније или касније стижао до какве долине (слика 5).

На крају, пазио је да не носе на обући или оделу какав предмет који би му сметао (као на пример мамузе), или га спутавао у критичним моментима (слика 6).

КАРАКТЕР ПРЕМА ПОКРИВАЧУ

Британски социолог Ен Гарднер тврди да се о карактеру једног човека може много дознати ако се испитују његове навике при спавању. Уз помоћ многих асистената она је, на захтев једне фабрике кревета, анкетирала 10.000 особа и дошла до следећих закључака:

Особа којој је потребно много покривача стидљива је и плашљива.

Човек који не подноси уштиркане и јако затегнуте креветске чаршаве има строго утврђен и сигуран поглед на живот и свет уопште.

Особа која свој покривач повлачи високо до браде стално осећа унутрашњу несигурност.

Занимљиво је да су многе познате личности из британског јавног живота изјавиле да су, што се њих тиче, закључци Ен Гарднер тачни.

ДА НИЈЕ БИЛО ВРАПЦА...

У подножју једног оградка планине Оријена, у Херцеговини, налази се једно мало поље опасно при родним бедемом. Насред овог поља уздиже се овећи брег купастог облика обрастао бо ровином. Уз сам брег налази се кућа у којој је некада живео херцеговачки војвода Лука Вукаловић (1823—1873) а у којој и сада живи породица Самарлић. Ово место зове се Убли.

Једна од највећих суша у Херцеговини била је пред крај прошлог века. У малим чатрњама нестало је воде а суша је немилосрдно притискала живи свет. Становништво је морало да тера стоку на појило на реку Требишњицу и да отуд на леђима доноси или на коњима дотерује воду за пиће и остале кућне потребе. Удаљена су некад износила и по двадесет километара. Људи су један од другог позајмљивали по боцу воде.

У Ублима, у једној долини, званој Копривни До, живе су две породице. Богдан-Бојица Вучуревић, један од домаћина ове две породице, пошао је једног дана неким послом у оближњу шуму. Кад је сео да се одмори виде како слете однекуд један врабац, спусти се на стену покрај њега, затим прхну крилима. Бојица са чуђењем при

мети да је стена остала попрскана ситним воденим капљицама.

Бистри ум горштака одмах је ово запазио, па је Бојица сместа претражио околину, прегледао сваки оближњи шкрип и сваку јамицу, али нигде знака од воде. Није

клонуо; наставио је даље да трага за водом.

— Овде мора бити подземна вода, мислио је он. Њена жица мора да се спушта надолу.

Када се вратио кући у Копривни До добро је разгледао терен овог малог места. Том приликом је видео да се једна буква нарочито истиче својим зеленилом и свежином.

После овога одмах је позвао за рад способне укућане и комшије да понесу потребан алат. Стабло је оборено, а пањ ископан.

Почели су да копају и најзад се указала земља прилично засињена водом. Нада је почела да се буди. Мало дубље појавила се земља потпуно блатњава. Радост их је све обузела. Када је земља почела да се цеди и да се вода слива у удубљење сви присутни узвикнули су: „Вода! вода!...“

Вода је пронађена и на још једном месту, па је саграђено око 15 бунара. Усред лета вода из ових бунара хладна је као лед.

ВОСАК ИЗ ТРЕСЕТА

Многи не знају да восак има велику примену у индустрији. Прошла су времена када су од њега правили црквене свеће и маст за чизме. Данас се он употребљава за израду око 50 разних индустријских производа.

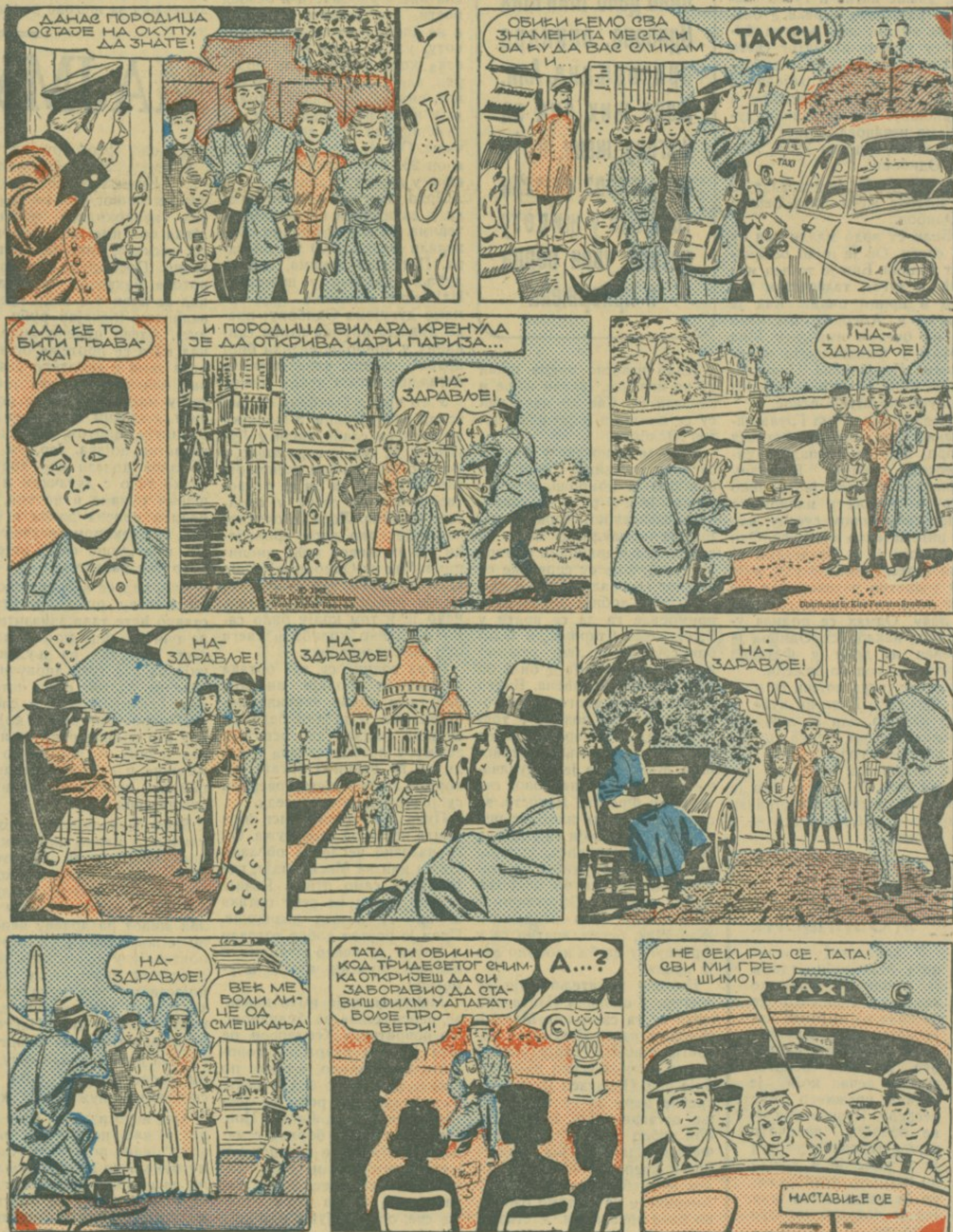
Пчелињи восак се са да замењује јевтинијим воском који се прави из тресета (најбошје врсте угља). Начин његовог добијања разрадили су сарадници Института за тресет Белоруске академије наука. Фабрика воска из тресета налази се у близини Минска (Белоруска ССР). Искуство је показало да овај восак може да замени стеарин и парафин.

ЈЕВРЕЈСКИ КАЛЕНДАР

Јеврејски календар, који се примењује за рачунање дана у које падају јеврејски религиозни празници, има проште године које трају 354, 355 и 356 дана и преступне године са 13 месеци које трају 384, 385 или 386 дана.

WALT DISNEY

СРЕБАН ПУТ

ВЕЛИКА ЉУБАВ ЛИСИ ОДИБОН

У време кад је Америка била у повоју, кад су голубови слетали на брезове шуме, кад су галебови, дивље патке и гуске слетале на језера и реке с бистром водом, два људска бића су у срцу крилатог света преживљавала велики љубавни роман, чија је заједница била обележена оданошћу и верношћу. Тој заједници дугујемо изванредна дела великог сликара птица Жана Жака Одибона.

У тој борби подржавала га је његова жена Лиси Беквел - Одибон.

Били су врло млади кад су се срели. Он је имао осамнаест година. Био је то леп младић, с дугом таласастом косом и црним очима. Кад је стигао у Америку настанок се на очевом имању у Мил Груву, у Филаделфији на обалама Перкјомена. Целу годину 1804. младић је провео у шуми цртајући птице.

Недалеко од Мил Грува налазило се имање Фетланд Форд, које је припадало енглеском племићу Вилијаму Беквелу. Беквел је учинио куртоазну посету младом човеку, свом новом суседу, али га није затекао код куће. Одибон, који је о Енглезима имао извесну предрасуду, није му узвратио учтивост али једног дана случајно се среташе у лову. Одмах се родила узајамна наклоност. Одибон је позван да дође у Фетланд Форд кад год то зажели.

Једног јутра појави се млади Француз. Власник куће је био изнашао, али га љубазно дочека његова ћерка, црнка од шеснаест година, Лиси Беквел. Она посла момка да потражи оца. Тај сусрет био је довољан да се млади странац смртно заљуби у Лиси — и то заувек.

СИЛОМ »РОБИНЗОН«

У канадској провинцији Манитоби једном је дошло до авионске несреће. Веровало се да нико од путника није остао жив. Две недеље доцније пронађен је један осмогодишњи дечак који је једини преживео ову несрећу. Познаваоци ове области, нарочито њеног северног подручја у коме је и дошло до несреће, чуле се како је дечак остао жив, јер је овај предео пун дивљачи.

Цео свет зна за велико дело Жан Жак Одибона, сликара природњака. Али, мало њих зна за његову жену, која му је кроз највеће тешкоће у животу остала увек верна и привржена

Једно извесно време ишли су на игранке, јахали коње и клизали се. Све до дана кад су се догађаји окренули против Одибона.

Отац га је послао у Америку ради трговине. Стари Одибон био је поморац, а учествовао је и у рату за америчку независност. Корвета којој је командовао била је придодата јединица адмирала Граса, које су спречиле енглеског генерала лорда Корниваласа да добије појачање и приморале га да се врати у Вашингтон. Стари Жак Одибон сачувао је лепу успоменицу о Америци, која је била богата и неискоришћена. Видео је да ту има много могућности за младог човека у тренутку кад је у Европи беснео рат. Али неодољива страст Жан Жака било је проучавање и цртање фауне Новог света. Неки Франсис Дакоста, заступник и ортак његовог оца у Мил Груву, који се сматрао као татор младићев, употребом је сав свој утицај на старог Одибона да би осуетио љубав младића. Обустао је издржавање свом штићенику. Жан Жак, бесан, вратио се у Француску да би изборио своја права.

Његови родитељи који су живели у околини Нанта примили су га свесрдно. Младић је одмах изнео Дакостове интриге, признао своју љубав према Лиси и успео да задобије оца. Предузео је све потребне мере да се то венчање оствари. Жан Жак Одибон добио је за ортак неког Фердинанда Розијеа, паметног и умереног човека, с којим је требало да се врати у Америку и да се тамо озбиљно бави трговином. У ствари, једина његова жеља била је да слика птице и остале жи-

вотиње, али због велике љубави према Лиси одлучио је да постане послонан човек.

Лиси Беквел, одрасла и васпитана у удобности и безбедности, без икаквог искуства и не знајући за недаће у животу, удала се за младог човека који је био врло обдарен, али без икаквог практичног смисла за живот. Имала је у њега пуно поверење, па се 8. априла 1908. године венчаше. Она је имала 20 година, а он 23. Сутрадан су отпутовали у земљу пионира.

Први део пута превалили су у дилижанси по лошим путевима. Затим су бродом превалили преко 1500 километара. Путујући данима, све су дубље улазили у прашуму. Најлепше успомене које имамо дугујемо Одибону: преко хиљаду цртежа птица сликаних у природи, велики број цртежа сисара, забележака и детаљних описа неких птица.

У то време Одибона су сматрали као трговца. У почетку су послови слабо ишли у Луисвилу. И све је горе ишло, у колико је Одибон занемарио трговину да би се посветио крилатом свету у околним шумама. Лиси је очекивала своје прво дете, проводићи тежак живот међу пионирима. Кад су Одибон и Розије кренули даље низ реку, она их је пратила без роптања, иако је у том крају било само неколико колиба и свега око 200 становника.

Пола године су два ортака живела од продаје вискија, барута и грубе тканине колонистима. Али, због беде, одлучише најзад да испитају земљу у правцу запада у нади да ће открити богате изворе, а Лиси и дете поверили су једном добром суседу.

Пуна два месеца Лиси није имала вести од свог мужа. Он се налазио негде на обалама Охаја или на Мисисипију, где је цртао само птице. Розије је био бесан на свог ортака и они се најзад разиђоше. Први је постао добар трговац а други се занео птицама и постао „шумски човек“ и уметник.

Међутим, није имао никакве перспективе за будућност. По повратку у Хендерсон, решен да сам издржава породицу, предузео је разне послове, али увек без успеха. У међувремену роди се још троје деце: Роза, Лиси и Џон. Лиси се храбро борила с недаћама. Имала је поверења у њега и помагала му свом снагом. Али се повереници навалише на њихов дом и однеше све, остављајући Одибону његово лично одело, пушку и једну дебелу ману с њего-

вим цртежима птица, које нико није хтео. Њихова вредност данас би представљала читаво богатство.

Поред свих ових недаћа, Лиси је волела свог мужа. Ништа није могло да помути њихову љубав. Једног дана пенице је дошао у Луисвил да тражи комад хлеба. „Овај пут, писао је он доцније, био је најтужнији у мом животу. На путу сам видео многе птице. Имао сам утисак да су ми оне највећи „непријатељи“ и жаљално сам што сам их икад видео“.

Да би везао крај с крајем, радио је портрете за пет долара. Једно време лепо је зарађивао за живот. Тада је могао да поведе породицу у Шипингпорт, затим у Луисвил и најзад у Чинчинати. Често се догађало да за дуго времена напусти своју породицу да би остварио свој сан: да црта све птице Америке. Лиси је знала његову слабост, па се трудила да сама издржава децу. Следећих дванаест година посветила се настави. Час је била директорка једне мале школе, час гувернанта у некој породици и тако омогућила свом мужу да иде својим путем.

Његов блок за цртање био је препун цртежа птица. Али, ко би могао да му изда ово велико и скупоцено дело? Одибон је још једном напустио Лиси и отишао у Филаделфију, у тада главни град земље да би тамо нашао неког издавача. Тамо су га саветовали да своје цртеже однесе у Европу која ће имати више разумевања за његове радове.

Пуних 14 месеци није видео Лиси. Једног јутра, дигнувши поглед са своје катедре у школи, она угледа на вратима човека с дугом косом и у бедном оделу.

Није могао да се дуже задржи. Не одвраћајући га, она му на силу даде сву своју уштеђевину и пожелу му добру срећу. У мају 1826. године, отишао је бродом у Њу Орлеанс. Ускоро је у Ливерпулу приредио прву изложбу. Успех је био огroman и неочекиван. Затим је обишао Енглеску и Шкотску да би и ове земље упознао са својим делима. Свуда је наишао на велико дивљење. Освојио је публику својом љупкошћу, шармом и „држањем шумског човека“. „Господин Одибон овде, господин Одибон тамо, писао је он весело својој жени Лиси. — Надам се да од господина Одибона неће направити претенциозну будалу“.

„Није потребно да ти кажем, писао је он својој жени, колико чезнем за тобом откако сам тако далеко. Ако не успем, остаће ми Америка као отаџбина, а ти као једини пријатељ“.

Њихова велика љубав одржала их је и у беди и у борби. Због те велике љубави њихова заједница је била пријатна, а растанак подношљив. Морао је да одолева искушењу успеха и славе, због којих многе заједнице пропадају. Али му је све ово донело велико богатство.

На њега се спустио прерани сутон као последица много година замора, па је пао у постељу. И ово тешко искушење Лиси је храбро поднела и стално била уз њега. Седела је поред његове постеље и певала му неке песме из младости. И тако се једног дана његов живот полако угасио.

ЈАВНО ЖИГОСАЊЕ ВОЗАЧА

У земљама где има велик број возила без бедности пешака је велика брига саобраћајних органа. Свуда се предузимају разне мере да би се смањило број саобраћајних несрећа и смртних случајева. У неким земљама непажљиве возаче, поред новчаних казни, упућују и на рад у трауматолошке болнице, где могу видети последице своје непажње. У другим земљама возила оваквих возача фарају разним бојама и на тај начин јавно истичу њихову непажљивост. У Енглеској је било предлога да сваки овакав возач обавезно носи таблу са натписом: „Слаб возач“. Сматра се да би ово јавно жигосање возача позитивно деловало на њихову већу обазривост. У првом реду то би требало да важи за такси-шофере, јер би путници избегавали да користе њихова кола што би их материјално погодило.

ШТО ВИШЕ КЕНГУРОВОГ МЕСА

У Аустралији је спроведена кампања за што већу потрошњу меса од кенгура. Неки тврде да је месо ове дивљачи не само јако укусно, него и јетинији од другог меса.

МАЈМУН ТУЖНА ЛИЦА

Моно фео“, ружни мајмун, зову бразилијски Индијанци једног заједничког становника својих непроходних прашума. Мада ово име није баш много ласкаво, оно је потпуно тачно. Посетиоци зоолошких вртова буквално се уплаше кад се први пут нађу пред уакарисом (какајао руби кундус). Алево црвено лице изнад кога се протеже огромна ћела само с неколико усамљених белих длака, чак је и у свету мајмуна, који се по нашим људским мерилима не одликују лепотом, необична и изузетна појава. Јер, уз такво лице долази као вретено танко тело с дугачким и мршавим рукама и ногама, као пламен црвена длака и кратак, као секиром одсечен реп. Да, име „моно фео“ није му дато без разлога.

Али, кад се већ привикнете на његову ружноћу, неизоставно ћете тада запазити лепе очи на лицу које и поред свега подсећа на људско и чија ће вас туга дирнути. Та туга не долази стога што је наш уакарис изгубио слободу. Природњак Бејтс, који је пре сто година први — и досад једини — проучавао ове мајмуне у слободи, тврди да они и у прашуми увек имају тужна лица.

Бејтс је посматрао мајмуне уакарис у малим чопорима од око двадесетак животиња. Они се држе највиших крошњи дрвећа и готово никад не силазе на земљу. Њихов сталан живот на дрвећу вероватно је последица тога што они обитавају у тачно одређеним деловима прашуме, у уским појасевима дуж река који у току једне године вода плави и по неколико пута. Насупрот осталим мајмунима Новог света, они веома лоше скачу, јер им недостаје реп који при скоковима служи као крма.

Али, иако изгледа благ и ужива у тужан, не верујте много „оцу“ једне породице тужних мајмуна. Ако се мужјаци учини да његовој породици прети опасност, он ће смејати и жестоко напасти уједњајући својим оштрим очњацима где стигне и може.

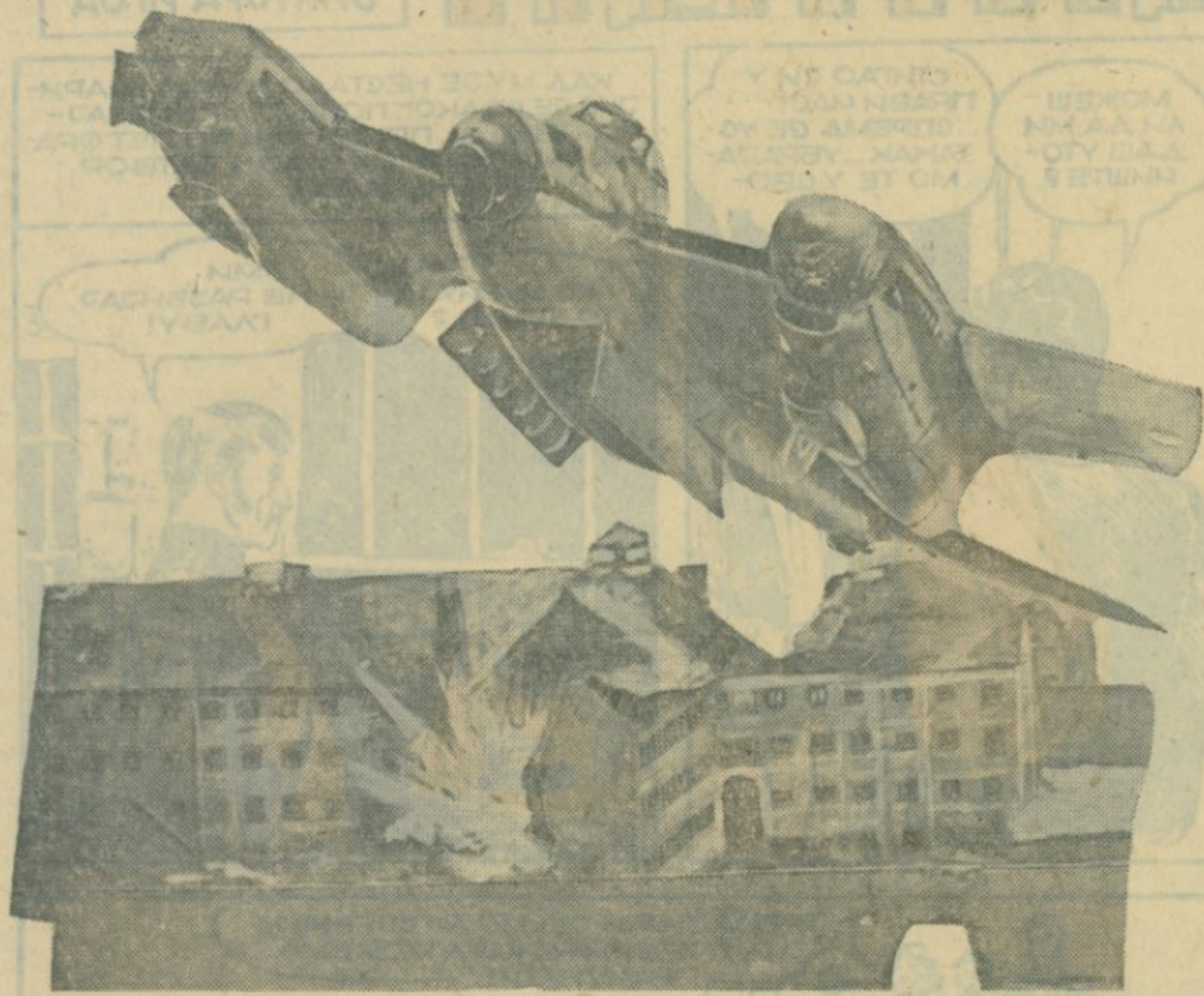

Како се лове ове животиње кад живе тако високо на дрвећу и које тако добро умеју да се бране? Мрежом и разним замкама никад се ништа не може постићи. Најбољи је праисторијски начин којим се служе Индијанци: кроз цев дуваљку ловац гађа мајмуна отровном стрелом. Отров не делује одмах, тако да погођена животиња успева да побегне. Али, искусан ловац уме да је прати и да буде у близини кад наступи парализа. За нарочито вештог ловца сматра се онај који се у том тренутку нађе тачно испод дрвета на које је мајмун доспео и успне да га, кад падне с гране, дочека на руке. Старе „ружне мајмуне“ Индијанци лови због меса и због тога их, чим падну с дрвета, докрајче ножем. Међутим, младе животиње обично поштеде смрти: дају им со која делује као одличан против-отров. Мајмунче се после извесног времена

опорави и остаје у кући ловаца као домаћа животиња. Индијанци то никад не покушавају са старим мајмунима, јер знају да би им сваки покушај припитомљавања пролао. Наме, иако се опораве од отрова, стари мајмуни лишени слободу одбијају сваку храну и веома брзо угну.

Бразилци убрајају све „ружне мајмуне“ у „смртне животиње“. Тим изразом они на зивају оне животиње које не могу да живе, ако су лишене слободу. У тачност овог назива уверили су се многи зоолошки вртови широм света који су покушали да своје живе збирке обогате и примерцима „ружног мајмуна“. Али, свако правило има изузетак: зоолошки врт у Франкфурту већ две године има два уакарис-мајмуна који дане проводе иза решегака, спустених глава и увек тужна лица.

ТАМНИЦА СМРТИ

Услед велике вежавице слабо се видело кроз прозор штабне дворане команде РАФ-а, у Хант сону. То је био дан када би само лудак полетео. Капетан групе Перси Пикард, херој сто ваздушних операција, извукао је из цепа метални новчић и обратио се пилотима и навигаторима „москитоса“ окупљеним око њега:

— Бадићу новчић, па нека он одлучи ко ће први да креће...

Људи су нетренице слушали сваку његову реч. Знали су да је задатак тежак. Операција „Јерихон“ спадала је у најопасније ратне игре. Преко Канада, мање од једног часа лета, у Француској, тринаст храбрих људи тог тренутка чекало је смрт. Они су били чланови покрета отпора који су пали у мрежу Гестапоа. Сви су били осуђени на смрт.

Капетан Пикард показао је пилотима једну малу макету, која је верно, до детаља, представљала тамницу у Амијену. Задатак је био да се авионским бомбама униште зидине и да се направе врата слободне за осуђене на смрт. Разуме се, која преживе бомбардовање.

Кокца је бачена

Командант групе пажљиво је изабрао посаде авиона за овај подухват: шест из 21. ескадриле РАФ-а, шест из 487. ескадриле Новозеланђана и шест из ескадриле Аустралијанаца.

Први талас добио је задатак да направи отвор на спољном зиду затвора. Налет би

Године 1944. РАФ је спровео акцију уништења зидина тамнице у Амијену где се налазило стотине чланова покрета отпора које су Немци осудили на смрт

се одједном извршио са свега шест метара изнад зида, како би погоци били тачни и да бомбе не падну у унутрашњост затвора. То је био врло деликатан задатак друге ескадриле. Погодак би требало да отвори зграду. Рачунало се на жртве, али најмање одступање правца бомбе могло је да изазове смрт стотине заточеника. Задатак је био да се уништи и зграда у којој су се налазили немачки стражари.

Напад је био предвиђен тачно у подне, када немачки стражари буду окупљени за ручак. У то време бекство заточеника привукло би мању пажњу, јер тада амијенски радници имају паузу и одлазе својим кућама.

План је био до детаља разрађен. Предвиђене су бомбе од 250 килограма, довољно јаке да разоре зидове, али чија разорна моћ није дејствовала у великом радијусу.

— Трећи талас, рекао је капетан Пикард, остаће у резерви. Ако једна од прве две групе не испуни задатак како треба, у акцију ће ступити резервна ескадрила.

У кратком трајању испурио је руку.

За тренутак новчић се заврте у ваздуху. Кокца је пала: у првом таласу налазиће се Новозеланђани, у другом Аустралијанци, а за резерву остала је ескадрила РАФ-а.

Храбри диверзанти

Осамнаестог фебруара 1944. године, тачно у 11,15 часова, први из групе ловаца—бомбардера „москитос“ забрујао је на аеродрому који је био прекривен снегом. Истовремено, крај друма који је водио за амијенски затвор стајао је један човек по ред празног камиона. Намрштених обрва он се правило да поправаља кола, не обраћајући пажњу на немачке војнике који су ишли према згради тамнице.

А ни Немци нису обраћали пажњу на тог човека, нити су претпостављали да је то Доминик Поншардије, члан амијенске групе покрета отпора и инспиратор целог овог подухвата. За његову главу сваки би немачки војник добио медаљу.

Поншардије је дошао на ову идеју док се са својим борцима крио по оближњим шумама борећи се против Немца. Он је до детаља поскупљао све информације у Енглеску, на основу којих је разрађен план. Његов главни циљ је био да из тамнице, по ред осталих, избави младог Жана Барена.

Када је рат почео, Барен је имао 17 година. Одмах се прикључио покрету отпора. Једне вечери променио је железничке сигнале и брзи воз пун СС тргна ударио је у други воз пун немачких тенкова. Резултат ове диверзије био је: 200 мртвих немачких војника и 80 уништених тенкова.

За неколико месеци Барен је постао најпознатији диверзант на железничким пругама у целој Француској. Ујутру, 18. фебруара 1944. године, Барен се налазио у хелијој смрти у амијенској тамници. За њега је рака била ископана.

Пет минута до 12 часова Барен се подигао до прозора и почео да посматра небо. Овом храбром диверзанту ниједан осуђеник није успоравао право да буде на прозору. Осуђеник који ће живети још само један дан имао је велику потребу да последњи пут посматра небо.

Тешила га је порука његових другова да ће га ослободити. Послали су му је кри

шом, са напоменом да ће им у подухвату помоћи и РАФ. Приљубљеног лица уз решетке, младић је посматрао смену страже на торњу преко пута његове хелије. У том тренутку на звонику амијенске цркве одјекнуло је звонно. Избројао је: дванаест откуцаја.

Последњи удар звона је умукао. Чуо је брујање авионских мотора. Још јаче је приљубио лице уз решетке. Приметио је муњевит прелет једног авиона изнад тамничке зграде и јасно је на њему видео ознаку РАФ-а.

— Дошли су! Дошли су! — узвикнуо је осталим осуђеницима.

Бекство из хелије смрти

Скоро истог тренутка сви су се нашли на поду. Одјекнула је детонација праћена страшном ломљавом. Хелија је била испуњена прашином и комадићима камења. Једно парче је Жан Барен повредило око и руку. Један од другова лежао је обливен крвљу. Али он је знао да је то тренутак на који се чекало. Неколико пута снажно је ударио ногом у врата хелије и она су попустила. Палац на ноzi био му је сломљен. Али, шта је то значило према поновом задобијеној слободи.

Барен је би срећан. Његова хелија није била непосредно у линији коју су циљали аустралијански пилоти. Једна бомба од 250 килограма пробила је зид. Пала је у једно одељење у коме су се налазиле осуђене жене. Бомба је у свој својој величини лежала једанаест секунда, колико је била темпирана. Преплашене жене потражиле су заклон испод кревета. Гурале су једна другу, покушавајући да се удаље од бомбе која је била бачена да им донесе слободу.

Тада је све одлетело у ваздух. Крици у женском одељењу умукли су одједном.

У међувремену ватра се ширила. Дим је испуњавао ваздух. Један пролаз на зиду био је направљен. Неки осуђеници пролазили су кроз овај отвор, други су падали погођени рупевинама и парчадима бомбе. Многи су погинули, а многи рањени завали су у помоћ.

У тунџави експлозија и пуцања преживелих стражара, злокобно је завијала тамничка сирена. У том хаосу оживљавале су спене пакла. Мртви и рањени налазили су се свуда.

У том тренутку, високо горе у ваздуху, изнад запаљене тамнице, капетан Пикард, заједно са својим навигатором Бадлејем, охрабрен, кружио је у свом „москитосу“. Он је бази упутио поруку: „Црвено, црвено, црвено.“ То је значило да је задатак добро обављен. У случају опасности и потребе за помоћ уговорени сигнал је био: „Зелено“.

Али, скривена високим облацима неопажено се са севера приближавала једна ескадрила „Фокс вулфа 190“. Као тајфун обрушила се ескадрила немачких авиона. Над Амијеном је почела жестока ваздушна борба. Капетан Пикард је видео како је авион вође ескадриле I. И. Р. Мак Ричи, при свом последњем лету изнад затвора, погођен противавионском артиљеријом, почео да оставља ватрене траг за собом. Мак Ричи је настојао да се поново вине у висину. Капетан Пикард га је у свом апарату следио. Тог тренутка два „Фокс вулфа 190“ устремила су се на Пикардов авион као копци на голуца. Он их није ни приметио. Блеснула је ватра из топова са немачких авиона. Авион капетана Пикарда за час се претворио у запаљену буктињу.

*

У току операције „Јерихон“ 87 заточеника било је убијено, а многа више рањено. Погинуло је 20 Немца, а 70 их је рањено. Од затвореника који су успели да побегну, 182 су поново ухваћени, или су се сами предали из страха због репресалија над њиховим породицама, а 255 их је успело да побегну и да се прикључе снагама покрета отпора. Међу њима се налазио и Жан Барен.

„НИНА“ ПЛОВИ БОЛУМБОВИМ ТРАГОМ

Са седам одважних морнара на палуби, испловила је средином септембра из шпан

ске луке Палос каравела „Нина“, тешка 30 тона, да би трагом Кристифора Колумба покушала да стигне до Сан Салвадора.

Стручњаци немају много наде да ће „Нина“, која је саграђена као верна копија најмање од три каравеле с којима је Колумбо открио Нови свет, стићи до Сан Салвадора. Једрењак „Нина“ плови веома лоше. Брод је опремљен потпуно исто као што су, пре 470 година, изгледали бродови у време кад је Америка откривена. Чак је и посада одевена као морнари из тог далеког времена; савремени су само један секстант средина септембра из шпан и једна фотографска камера.

МОДЕРНИ РОБИНЗОНИ

У последње време учестали су опити са људима-добровољцима који пристају да живе изоловано на пустим острвима, лете у космос или проводе извесно време на дну мора, да би тиме помогли научницима да реше многе проблеме које модерна времена од њих захтевају. Недавно су поред већ свима познатих летова у космос совјетских и америчких космонаута вршени опити и са добровољцима на пустом острву и морским дубинама.

На првој слици је Француз Жорж Кон који је добровољно пристао да живи као модерни Робинзон Крузо, на малом острву Ејао у Пацифику, на 1.500 километара од Тахитија. Он свакодневно у 17 часова преко свог отпремника извештава слушаоце француске радиотелевизије како проводи време.

На другој слици је двадесет осмогодишњи Белгијанац човек-жаба Роберт Стенуи, који је добио назив „најдубље“ човека, због тога што је живео пуних 27 часова на пучини код Вилфранша, на дубини од 73 метра. „Подморску кућу“ у којој је он боравио у дубини мора конструисао је Американац Едвин А. Линк. Захваљујући мешавини кисеоника и хелијума Стенуи је могао да испуни свој задатак као да је у потпуно нормалним условима.

На трећој су два најпознатија гњурца на свету: тридесет петогодишњи Алберт Фалко и тридесетогодишњи Клод Весли у друштву са својим командантом, познатим научником Кустом. Они су у специјалној „подморској кући“ на пучини код Марсеја провели пуних седам дана и за то време њих су свакодневно посећивала два лекара. Захваљујући њима сад се зна да човек може да живи дуже времена и на „шестом континенту“ како је морске дубине називао у својим делима чувени писац фантастичних романа Жил Верн.

Струпи и Страпи

Два пса из Аустралије — Струпи и Страпи — као да су у своје шапце узели читаво срце свог господара. Али, његова љубав према њима није остала неузвраћена. Недавно је њихов господар службено морао да отпутује у Лондон. Господарев одлазак толико је ожалостио оба пса да су престала да узимају храну. Укућани су те леграмом јавили у Лондон да Струпи и Страпи „штрају кују главу“. Њиховом за-

бринutom господару пала је на ум спасоносна идеја. Из једне телефонске говорнице позвао је свој стан у Сиднеју, али не да разговара са укућанима, већ са својим ожалостљеним псима. Читав један час „разговарао“ је са Струпим и Страпим. Разговор је стајао читаво једно мало богатство, али после њега Струпи и Страпи су прекинули свој „штрајк главу“.

СЛОН И БЕБА

Укротитељи животиња свакодневно излажу опасности свој живот, а најсмелији међу њима стављају на кошку живот свог потомства. Један брачни пар у Холандији да би привукао публику за сво-

ју циркуску тачку послужио се овом рекламом. Њихово новорођенче на трави крај ноћу слона треба да послужи као доказ о неустрашивости укротитеља и спретности дресуре.

ПЕТ УЧИТЕЉА — ЈЕДАН УЧЕНИК

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

И ТО СЕ СКУПЉА

Неки Џорџ Ертел из Лос Анђелоса купио је стару дугмад за 2.715 фунти, а један други колекционар из Њујорка купио је стару дугмад за 1.721 фунту стерлинга. Дугмад су из разних столећа, а припала су војводи од Мелана.

МИРИШЉАВИ ОГЛАС

Први миришљави оглас у историји енглеске штампе појавио се у Саут Шилду, који се налази у Северној Енглеској. „Шилдске новине“, лист овог града, објавиле су оглас једне фабрике конзерви који је мирисао на бибер. Фабрика је овим мирисом хтела да привуче купце.

Ако дванаестогодишњи Грејм Јанг из лондонског предграђа Сатон буде то желео, он у току ове школске године може да има најбољу и најпотпунију наставу какву никад ниједан ученик није имао: њега самог поучаваће директор и четири наставника. Прошле године 255 ученика виших разреда основне школе у Сатону добили су писмено обавештење да због продаје школске зграде треба да потраже другу школу у којој ће наставити образо-

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

вање. Из непознатих разлога родитељи Грејма Јанга нису о томе обавештени. Према енглеским законима ђаци и њихови родитељи морају бити обавештени о затварању школе годину дана унапред да би имали довољно времена да нађу другу школу. Због тога је управа школе у Сатону по закону дужна да још годину дана подучава малог Грејма Јанга.

ЈАДНИЦИ

ПО РОМАНУ
ВИКТОРА ИГОА

ТЕК ШТО ЈЕ ЖАВЕР ОДВЕО СВОЈЕ ЗАТВОРЕНИКЕ, МАРИЈУС ЈЕ НАПУСТИО КУКУ И ОТИШАО СВОМ ПРИЈАТЕЉУ КУРФЕРАКУ ЈЕР НИЈЕ ЖЕЛЕО ДА СВЕДОЧИ ПРОТИВ ЧОВЕКА ЗА КОГА ЈЕ ВЕВЕРОВАО ДА ЈЕ ЈЕДНОМ СПАСАО ЖИВОТ ЊЕГОВОМ ОЦУ.

МОЖЕШ ЛИ ДА МИ ДАШ УТОЧИШТЕ?

СТИГАО СИ У ПРАВИ ЧАС! ... СПРЕМА СЕ УСТАНАК... УБРАЈАМО ТЕ У СВОЈЕ!

КАД МУ ЈЕ НЕСТАЛО НОВЦА, МАРИЈУС ЈЕ СВАКОГ ПОНЕДЕЉКА ПОЗАЈМЉИВАО ОД ПРИЈАТЕЉА ПО ПЕТ ФРАНКА И ТАЈНО ИХ СЛАО У ЗАТВОР ЗА ТЕНАРАЈЕА...

КО МИ ИХ ТО ШЛАО?

УЗМИ И НЕ РАЗБИЈАЈ ГЛАВУ!

КРАЈЕМ АПРИЛА 1832 ПОЛИТИЧКА СИТУАЦИЈА БИЛА ЈЕ ИСПУЊЕНА ПРЕЂОМ. ПРЕДГРАЂЕ СЕНТАНТОН ПОЧИЊАЛО ЈЕ ДА ВРИ. ШКОЛСКА ОМЛАДИНА БИЛА ЈЕ ТАКОЂЕ ИЗБУЂЕНА.

ТРЕБА ЗНАТИ ЈЕСМО ЛИ СПРЕМНИ НА БОРБУ И НА КОГА МОЖЕМО РАЧУНАТИ!

ВОЈНИЦИ ГА ИМАЈУ!

НЕМАМО ОРУЖЈА!

ЈЕДНОГ МАЈСКОГ ДАНА, ДОК СЕ ШЕТАО ЗАДУБЉЕН У САЊАРИЈЕ, МАРИЈУС ЈЕ ЧУО КАКО ГА НЕКО ЗОВЕ

ДА, ГОСПОДИНЕ МАРИЈУСЕ, ТО СМ ЈА, ЕПОНИНА ЗАТВОРИЛА СУ МЕ, АЛИ СУ МЕ ОПЕТ ПУСТИЛИ! ОДАВНО ВАС ТРАЖИМ ТУЖНИ СТЕ. ЈА КУ ВАС РАЗВЕДРИТИ... ИМАМ АДРЕСУ... ОНЕ ДЕВОЈКЕ!

ОДВЕДИ МЕ ТАМО! ТРАЖИ ОД МЕНЕ СВЕ ШТО ХОЋЕШ! НИСАМ БОГАТ, АЛИ...

НЕ ЖЕЛИМ ВАШ НОВАЦ, ГОСПОДИНЕ МАРИЈУСЕ!

ВЕШТИНА ОСТАТИ МЛАД

тање: „Старац је човек који је десет година старији од мене“.

Старост је, уопште узевши, ствар схватања самог живота. Ведри и весели људи који своје пријатеље обавештавају о свом 60. рођендану речима: „Данас имам два пута по тридесет година“ на правом путу. Ко ведро и природно прима чињеницу да је старост саставни део живота, никад неће стварно остарети. На свој деведесети рођендан француски композитор Данијел Обер задовољно је казао: „Не треба се љутити на старост пошто је то једини начин да се дуго живи“.

Никад није сувише подсети-ти и себе и друге да права старост не зависи само од година. Амерички лекар Едвард Барц који се бави проучавањем старости и старења формулисао је то на следећи начин: „На надгробним споменицима многих људи требало би да стоји: „Умро у тридесетој, сахрањен у шездесетој години“.

Тачно је да су многи људи већ у тридесетој години старци, док су други, по годинама три пута старији од њих, живих и радних.

Једном је један мудрац рекао: „Благо друштву које уме да цени старост“. Спартанци, који су, као и сви Грци, били поклоници младости, добро су знали колико су за вођење државних послова важни мудрост и искуство старости. Према Ликурговом закону по слове државе водио је не само краљ и моћни ефори, већ и савет од 28 старца које је бирао народ. Због тога се у целом класичном свету говорило: „Само је у Спарти добро остарити“.

жлезда, осамдесет трогодишњи Клемансо му је одговорио: „Врло радо, професоре. Разговараћемо о томе кад будем остарио“.

Шта је, уопште, стар човек? Италијански писац Питигрили одговорио је овако на то пи-

Андре Мораа: старење је рђава навика за коју запослен човек нема времена

Код већине људи старење и старост постају проблем због тога што они сами „упишу“ себе у старце. Године 1750. Волтер је писао својој нећаци у Потсдам и молио је да сместа дође у Париз да би му водила домаћинство. „Није ми остало још дуго да живим“, каже он у том писму. Али, велики стилист, филозоф и књижевник „мало“ се пребацио. Живео је још 28 година и умро тек у 84. години.

Бетовен је имао 31. годину кад је написао тестамент и адресирао га на свог брата. После тога живео је још 25 година.

Између 70. и 83. године живота познати амерички финансијер Вандербилт увећао је своје већ огромно богатство за још 100 милиона долара. Његово схватање старости било је, очигледно, истоветно с мишљењем француског књижевника Андре Мораа који је једном рекао: „Старење је рђава навика за коју запослен човек нема времена“.

Изгледа да Мораа у многа места има право. Верди је имао 74 године кад је компоновао „Отела“, 80 кад је завршио „Фалстафа“ а 85 кад је компоновао „Аве Марија“ и „Те деум“.

Тицијан је насликао своју чувену слику „Битка код Лепанта“ у 98. години а Кант је многа своја дела написао пошто је већ увелико превалио седамдесету годину.

Катон, одлучни и строги римски државник, посветио се проучавању грчког језика тек кад је зашао у осамдесету годину.

Енглески државник Гледстон и поред непријатељства које је према њему гајила стара краљица Викторија, образовао је као осамдесетогодишњак своју четврту владу.

Молтке је у 88. години још био шеф пруског генералштаба, а кад је Микеланђело презузео надзор и вођење сликарских радова у цркви Св. Петра имао је већ 73 године.

Томас Хобс, енглески филозоф — материјалист и теоретичар државног права, написао је кад је имао 84 године своју аутобиографију у стиховима на латинском језику. Три године касније, крепак као у својим најбољим годинама, предузео је циновски посао: да са старог грчког преведе Хомерово дела.

Француски државник Жорж Клемансо и у дубокој старости учио је сваког дана, као какав основац, на памет по једну песму или једну страницу познатог текста. То је био његов лични рецепт да своје памћење одржи еластичним. Када му је Сергеј Воронов, некад чувени руски специјалиста за подмлађивање, предложио да га подмлади пресађивањем

ЗРНА ЗНАЊА

Лето амбар пуни, а зима га празни.

Ко се изјутра смејао, често је увече плакао.

Један дан може да однесе, што година не може да донесе.

Срећа и несрећа су две сестре.

Ако имаш нечег доста, брзо се заситиш.

Ко жели слатко, треба да поднесе и горко.

Прво мандаљ подигни, па онда врата отвори.

Где се пење — ту се и тење.

Текућа је вода здравија од лежеће.

Срећа није у нади, него у раду.

Ако не можеш да имаш све најбоље, онда најбоље искористи оно што имаш.

Једно пиће повлачи за собом друго, а оно последње узима у своје руке човека.

Не потцењуј никад снагу и способност свог противника.

ИЗ ЗБИРКЕ ЧИКА СТАЈЕ

Где је доста рука, не чује се мука.

Да је радиша колико грабиша, не би било смутње.

Кад је село весело и баби је вретено напредно.

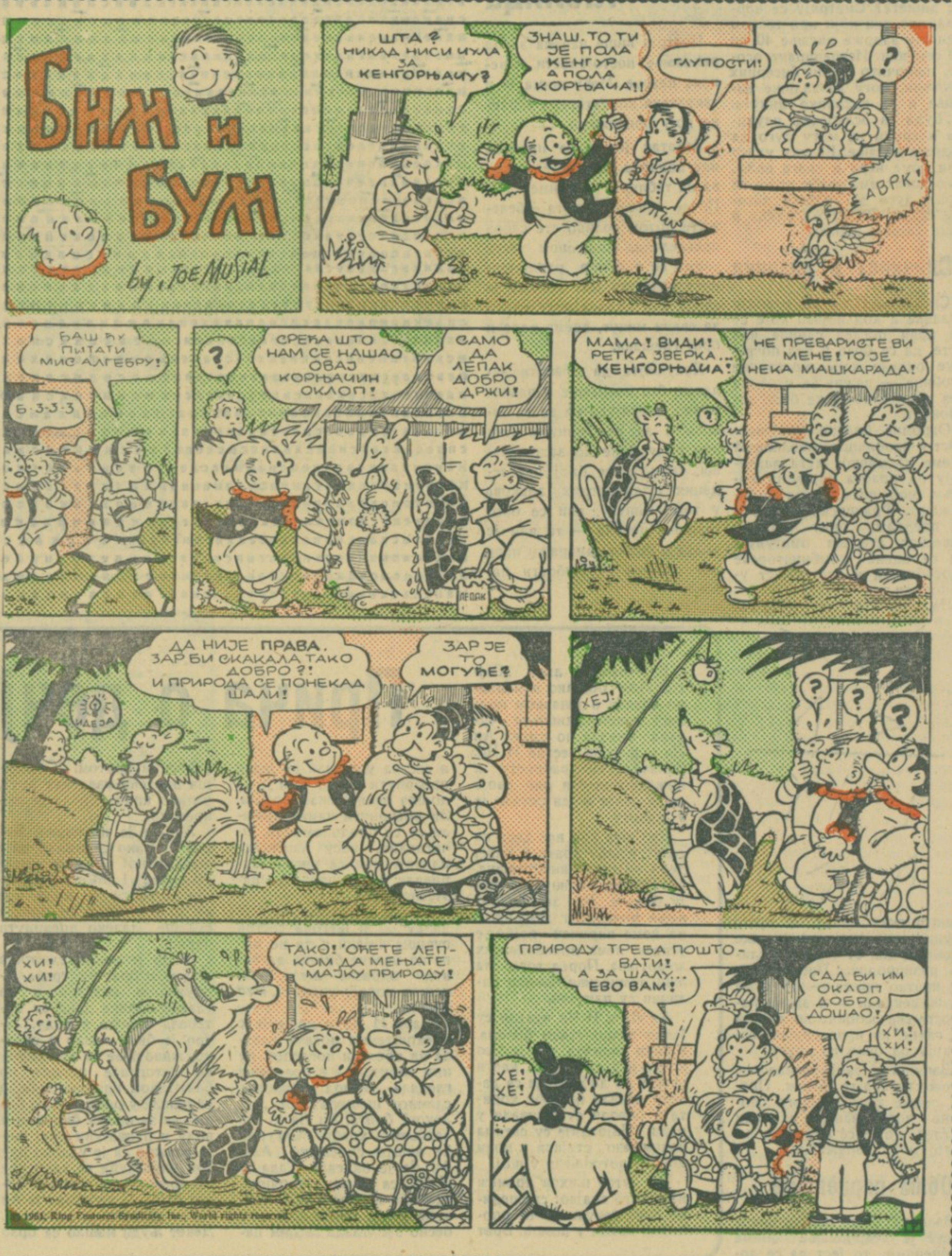
Шта ко ради, то га и сналази.

Хлеб јести није мајсторија; хлеб пећи, мала је мајсторија, али хлеб заслужити то је веома велика мајсторија.

Како удробиш, онако ћеш и кусати.

Коме је врућа постеља, студен му је ручак.

Свакоме се може лагати, али стомаку не може.

АНЕГДОТЕ

ПОЧЕТАК И КРАЈ КАРИЈЕРЕ

Једна Европљанка запитала је једном познатог америчког књижевника Марка Твена:

— Господине Твене, да ли је истина да су многи касније познати и угледни Американци почели своју каријеру прањем судова?

— Сасвим тачно — одговорио је Твен — а кад су се оженили, они су у највећем броју случајева и завршили своју каријеру прањем судова.

СЛОБОДНА ПОШТА

Неки млад песник послао је Марку Твену, када је овај још био уредник листа „Аризонс кикер“, неколико својих песама. У пропратном писму песник је написао: „Могу ли сваке недеље да вам пошаљем по коју своју песму?“

Твен је одговорио: „Можете, на жалост, јер су поштанске услуге свима доступне!“

ИСТИНА ИЛИ ЛАЖ

Марку Твену, који је био познат и по томе што је умео мајсторски да се претвара, рекао је једном један пријатељ:

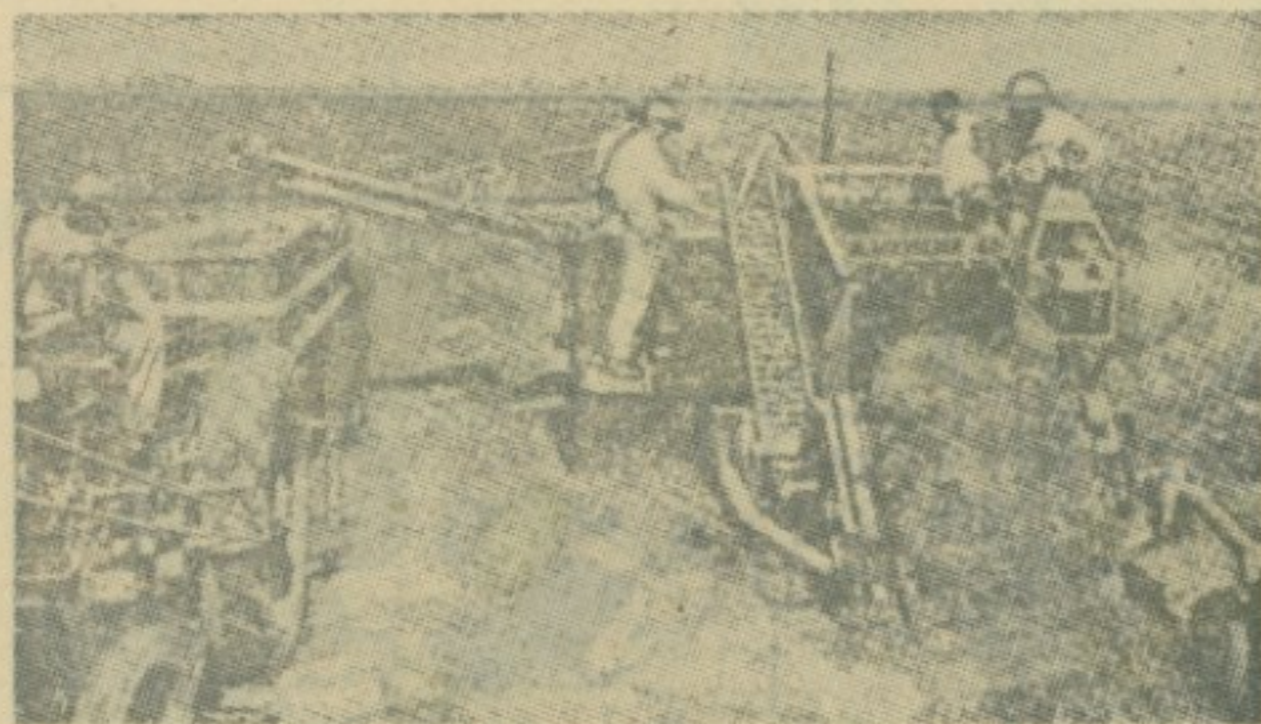
— Ти умеш тако мајсторски да лажеш да човек никад не зна говориш ли истину или не.

— То је бар лако — одговори му Твен. — Кад кажем „кунем се“ те речи ништа не значе. Али, кад кажем „на часну реч“, онда су моје речи, кунем се, потпуно истините.

Угљевод

Навикли смо на отпремање течности или теч-ног горива кроз цеви на велика растојања. У Лавовско-Волинском у гљеном басену саграђен је први угљевод дугачак 61 км. Он повезује окно „Новолинска — 2“ и Добротворску рејонску електрану.

Угаљ се шаље на овај начин: снажне дробилнице ситне угаљ на мање комаде, а затим се он меша са водом и под великим притиском шаље кроз цеви. У електрани се угаљ ослобађа воде и иде право на решетке испод парних котлова. Нов начин транспорта угља много је јефтинији од његовог превоза железницом.

МАШИНА КОЈА КОПА КРОМПИР

Брзина којом ова машина ископа кромпир одговара радлу шездесеторице људи. Кромпир који ваде „прсти“ ове необичне машине убацују се лако преко конвејера у малу приколицу иза трактора.

Пластична смола

Немачки уметници ће убудуће имати на располагању једну нову материју: пластичну смолу. Једна немачка творница из Пура управо је пустила у продају овај производ — чије стварање траје од 15 минута до 3 дана.

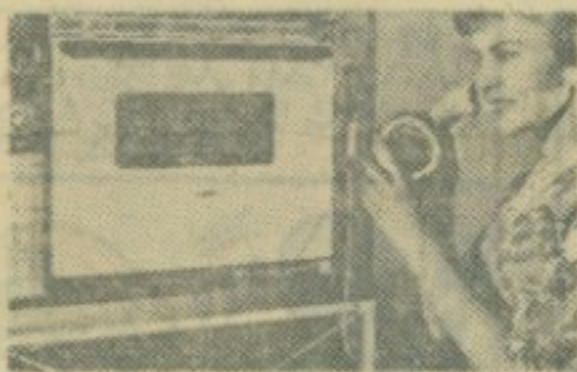
а може да буде регулисано по вољи. Пластична смола има изглед меда и уметници могу да је топе, моделирају, режу као дрво или обрађују чекићем.

ТРИ ПУТА ВЕЋУ ...

У водама око Бермуда живи риба звана „цнасмодон нигер“. То је мала риба, али је велики прождрљивац. За њу је обична ствар да прогута рибу три пута већу и зантно тежу од себе. Она има веома еластична уста, а стомак јој се прошири као балон у коме држи склупчан плен све док га не свари.

КОНТРОЛА СА ДАЉИНЕ

Захваљујући једном новом проналаску домаћице неће бити више у неизвесности да ли су искључиле електрични штедњак пре него што су изишле

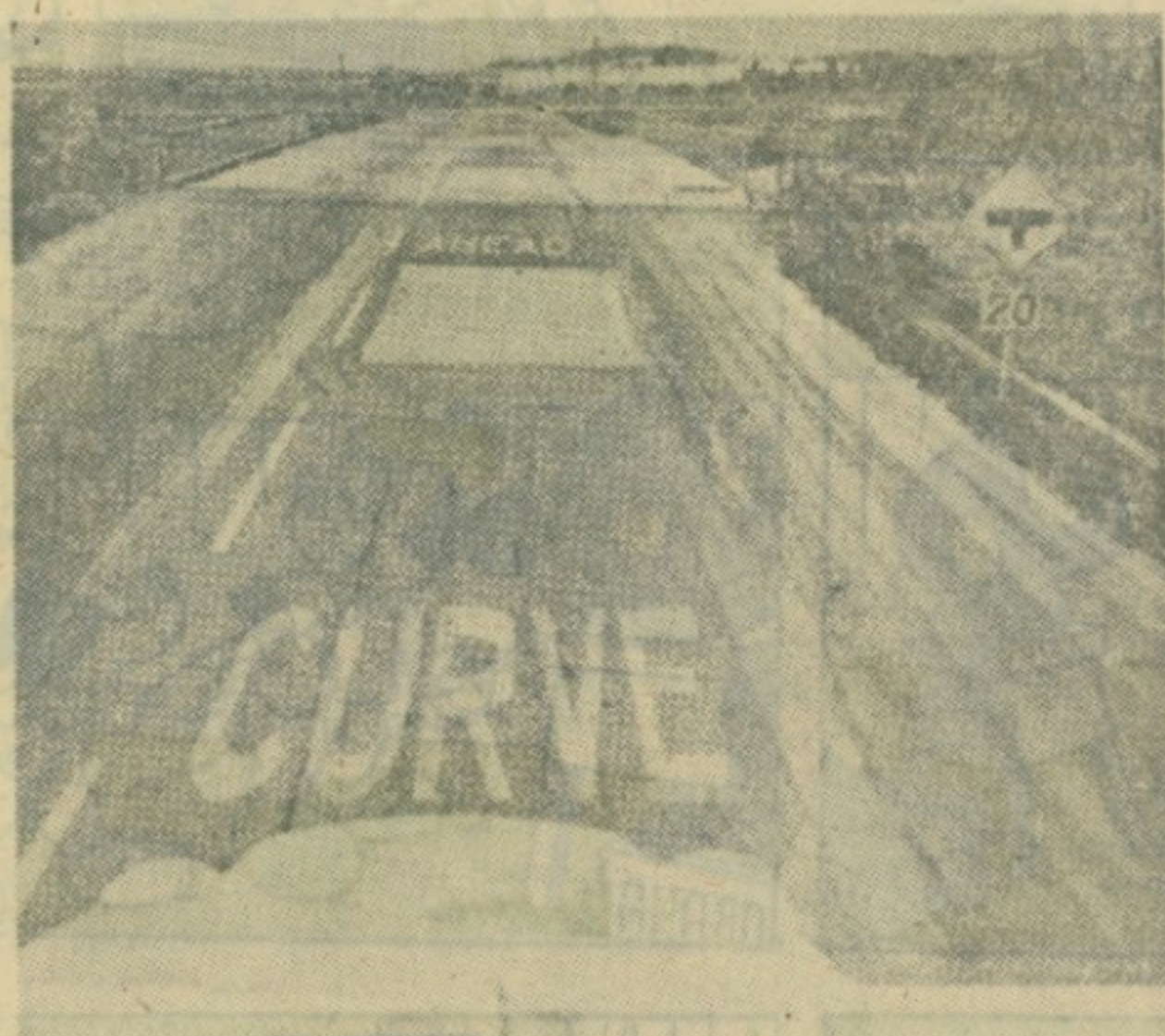

из куће. Оне ће моћи да га искључе или да га упале са било којим телефонског апарата у граду. Довољно је да окрену кључни број и да помоћу специјалног релејног система контролишу не само штедњак, него и осветљење, еркондиционери, фриџидер или било који други електрични уређај.

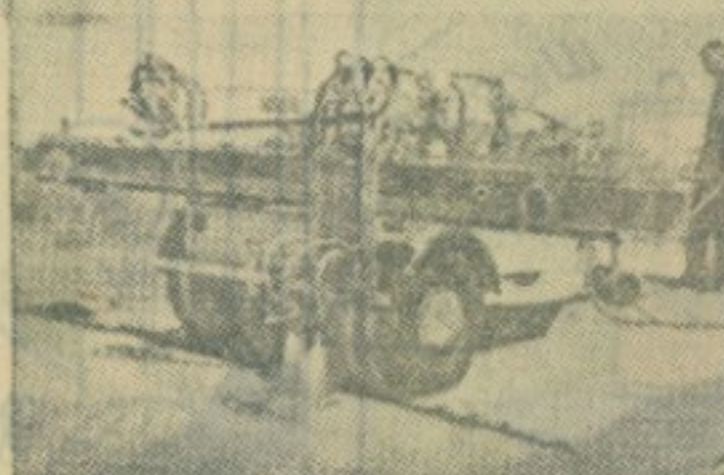
У ЧАСТ МЕРКАТОРА

Изложба посвећена Меркатору, чувеном белгијском картографу, треба да буде ускоро отворена у Дуисбургу поводом његове 450-годишњице. Герхард Меркатор је рођен у Рупелмонду близу Анверса. После студија на Универзитету у Левену прешао је да живи у Дуисбург у коме је радио 42 године, све до смрти. На овој јединственој изложби учествује 11 европ-

ских земаља. На њој ће бити изложени многобројни атласи, глобуси, Меркаторове карте, навигациони инструменти из 16. века и гравире на којима се виде команданти бродова који су сарађивали са научником. Међу најзначајнијим документима је прва Меркаторова пројекција, велика карта на 18 страна која потиче из 1569. године и карта Европе из 1572. године.

БРУЈАЊЕ КАО САОБРАЋАЈНИ ЗНАК

Можда возач који се приближава Ричмонду, у Калифорнији, неће приметити много различитих написе који га упозоравају да је близу кривина, али је немогуће да он не чује тандрање које ствара

автомобил приликом прелазе преко траке покривене једном специјалном смолом испод које се налази камење које ствара звук. Неколико оваких трака постављено је испред опасних кривина.

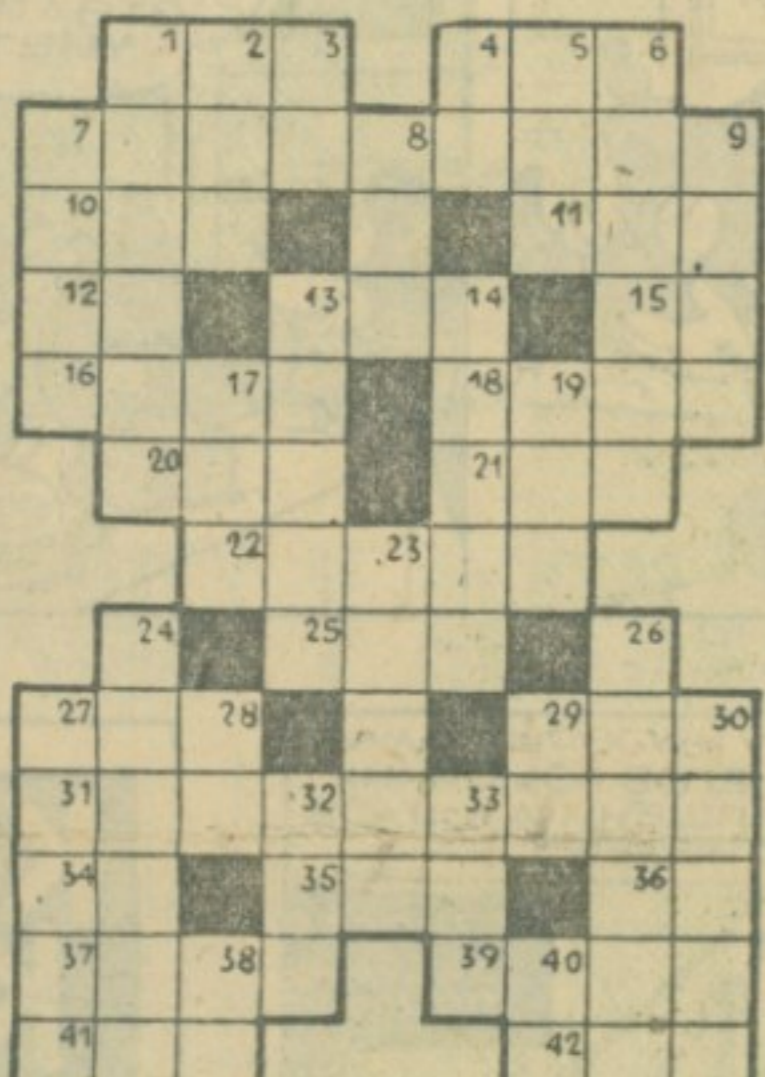
НА СОПСТВЕНИ ТРОШАК

У Западној Немачкој предлози су били да се секретарица која је много секретарица које су захтевале да им послодавци накнаде штету због поцепаних најлон чарапа на радном месту. Један савезни радни суд донео је коначну одлуку о

томе. Она гласи: „Ако секретарица поцепа чарапе због тога што се фиока налази на висини и она мора да се сagne, нема право да од послодавца тражи пар нових чарапа или накнаду у висини куповне цене чарапа“.

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно: 1) део течности; 4) копрена; 7) е-ингма; 10) предлог; 11) град у Француској; 12) лична заменица; 13) лако домљив; 15) енглески драмски писац („Кандида“); 16) летопис; 18) наша река; 20) лична заменица; 21) пасмина, раса; 22) примитивни плодни објект; 23) фудбалски термин; 27) бања у Белгији; 29) ред; 31) стари град на северној обали Африке; 34) аутомобилска ознака за Бразиле; 35) сат, час; 36) иницијали аутора „Смрт Смаил-аге Ченгића“; 37) наркотично средство; 39) река у СССР; 41) посао; 42) индустријска биљка.

Усправно: 1) коцкарни ца; 2) стара турска титула; 3) река у Италији; 4) слово латинице; 5) грчко слово; 6) сукоб, битка; 7) једно годишње до ба; 8) јужно воће; 9) рибарска мрежа; 13) брдовита област у Македонији; 14) део Ријеке; 17) предграђе Белгијског града Лијежа; 19) позив; 23) шумар; 24) стари град у Грчкој; 26) стари вавилонски град; 27) мањи слободан градски простор; 28) мера за површину; 29) свеза; 30) дворач; 32) град у Француској; 33) град у Белгији; 38) митолошки бог подземља; 40) слово латинице.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА
Водоравно: 1) Базел; 6) папа-тач; 8) Бизе; 9) Осол; 11) Окели; 13) ове; 14) Р(едова) В(ешовић);

15) Ака; 17) ер; 18) ир; 20) Алек; 22) кос; 24) Теј; 25) ада; 26) врт; 28) јод; 30) акт; 32) боб; 34) ул; 35) Кил; 37) Ва; 38) Тула; 40) о-вас; 42) Вон; 43) сир.
Усправно: 1) базе; 2) апела; 3) за; 4) ето; 5) ласо; 6) „Пикви-ков клуб“; 7) „Човек је добар“; 8) бор; 10) Јер; 12) Ика; 16) Алтај; 19) ро; 21) ее; 23) сат; 27) рт; 29) Об; 30) аут; 31) ми; 33) бас; 35) Кан; 36) лос; 39) Ло; 41) ви.

НАПРАВИ САМ

АЛБУМ ЗА МАРКЕ

Уколико скупљате марке вас вероватно мучи проблем како и где да их држите да се не би оштетиле или загубиле.

По нашем мишљењу за чување марака најбољи су албуми. Али какви? Можда сте већ видели код продавца марака онакав какав бисте ви желели да имате али је он вероватно за ваш деп скуп. Због тога вам предлажемо да према вашим могућностима направите један од ова два:

1. Најпре набавите у продавницама папира коцкасту хартију и од ње направите албум величине коју сами желите. Затим од чврстог картона направите корнице и све то заједно однесите мајстору који повезује књиге да вам пробуши на једној ивици три мање рупе кроз које ћете провући неки леп гаџан или вршци у боји. Тако ћете по потреби моћи да изваљате старе или нове листове папира, а да вам се албум са маркама не штети.

2. Уколико при руци нема-

те материјала од кога бисте могли да направите тарде корнице ви их можете заменити и старим али добро очуаним корицама блока за пртање. У њих такође треба ставити коцкасту хартију и све то на ивици процинти дебљим концем.

Сад кад имате албум почните са лепшењем марака. Уколико имате каталог и већи број марака ви се управљајте према њему. А уколико не имате ви их ређајте по земљама, абедци, предметима које представљају или већ како ви сами сматрате да је најбоље.

Ради бољег сналажења можете на врховима страница албума исписати тушем мала писана или штампана слова са датумом серије и њеним називом. На пример: 1962. г. велики људи. Ради боље прегледности можете у албум који има странице за извлачење испред сваке земље да ставите комад чистог белог папира и на њему нацртан грб те земље, заставу или неку њено национално обележје. Све ово можете наћи у енциклопедијама којих има у свим библиотекама.

Мало забаве

Погледајте добро овај наш цртеж и пронађите шта имају заједничко ове личности, животиње и предмети у њему. Покушајте да се сетите због чега вас то питамо. Ако не можете, дајемо вам одговор: сви су они јунаци појединих Ла Фонтенових басни и то:

Под бројем 1, 2, 3, 4, 7, 10 (теле, крава, свиња и пилић) су јунаци басне: „Млекарица и крчаг са млеком“.
Под 5, 19: „Жаба која хоће да се начини тако великом као во“.
Под 6, 8, 13: „Мачка ласица и мали зец“.
Под 11, 12, 17: „Воденичар, његов син и магарца“.

Под 14, 18: „Вук и јагње“.
Под 15, 16: „Гавран и лисица“.

ТРКА У ЦАКУ

Ако проводите одмор у селу предложите вашим друговима трку у цаковима. Наравно претходно морате питати родитеље или рођаке да ли вам могу дати какав стари цак или тканину од које ћете га сами направити. Видећете како ова игра није баш лако добити, али је зато веома смешна.

Јесће ли већ чини да...

... да би преварио мајмуне и домаћине их што ближе, Јагуар се потвара да је мртав. Он је у стању да сати-

ма лежи непомичан, све док разознали мајмун не прођу да би се и додиром уверили да је њихов страшни непријатељ мртав.

... у индијској покрајини Утар Прадеш постоји обичај играња са огледалом. То је љубавна игра у паровима при којој се огледало држи у левој, а шарена марама у десној руци.

... највећу просечну брзину у кретању око Сунца има њему најближа планета Меркур (47,8 километара у се-

кунди), а најмању Плутон који је од Сунца највише удаљен: свега 4,7 километра у секунди.

... за античког грчког сликара Зеускида (425-396. пре наше ере) римски писац Фестус каже да је умро смејући се старици коју је сам насликао.

... британски институт за аутомобилизам проучио је 8.000 случајева саобраћајних прекршаја и несрећа и донео закључак да су најгори шофери жене које су преваљале четрдесету годину.

... сви вулкани на Земљи избацили су за последњих 500 година о-

ко 50 кубних километара лаве и око 300 кубних километара пепела и осталог материјала.

... екстракт добијен из беле врбе употребљава се у медицини против неурастеничне несанице.

... некад су у Шпанији на врховима великих дрвета правили неку врсту осматрачница које су служиле за осматрање у ратовима.

... реч „сателит“ води порекло од латинске речи „сателес“, чији

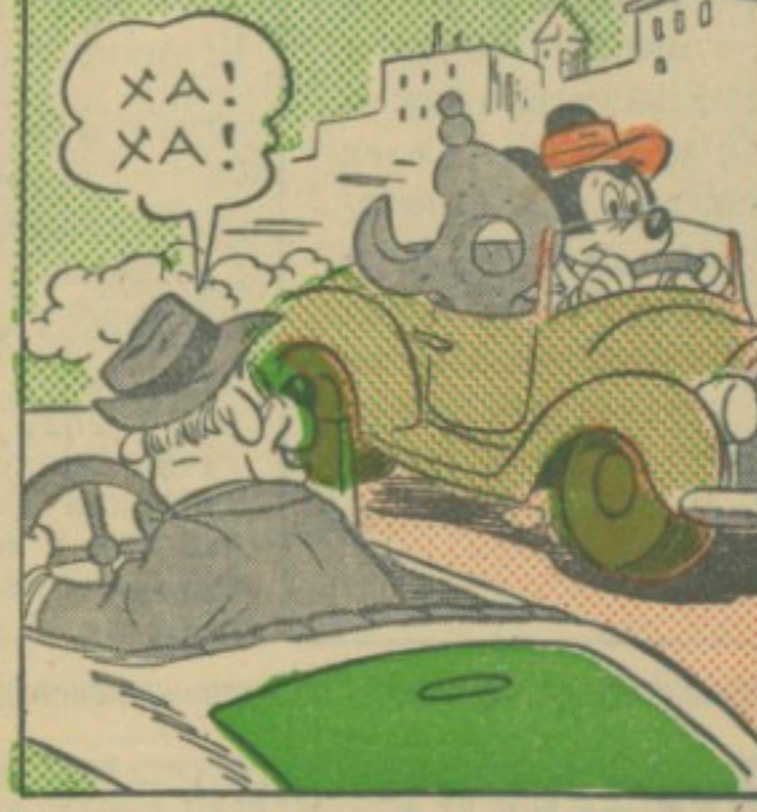
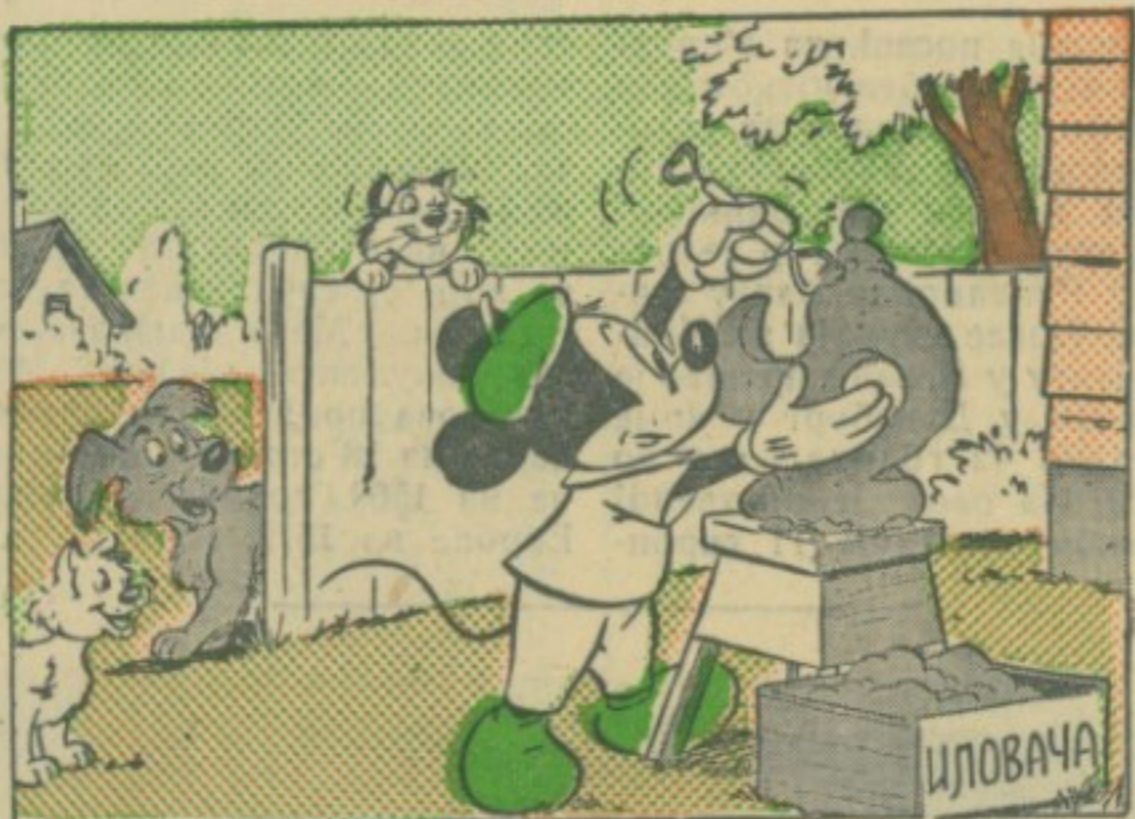
други падеж гласи „сателитис“, која је означавала војника у пратњи неког вишег војног лица.

... острво Маражо које лежи на ушћу Амазона, највеће реке у Јужној Америци, највеће је речно острво на свету. По својој површини оно је веће од читаве Француске.

... кад једна особа аплаудира, температура његовог тела се повишава. Дворана са 3.500 о-

душевљених гледалаца ослобађа преко аплауза топлоту довољну за загревање 20 станова.

ДОДЈА ДОДЈА

Ква-Ква!

Учењује Паја Патак

ЗАШТО НЕ БИ
Дошле Пата и Белка у велику робну кућу и разгледају хаљине. Белка једног момента рече:
— Кад и онако немамо пара зашто не бисмо замолиле продавца да нам покаже најскупље, на да се после хвалимо комисијацима.
ТО ЈЕ БАР ЛАКО
Седмогодишња Цица, рече једног дана Раји:
— Што бих волела да видим звезде изблиза...
— То је бар лако — рече Раја — погни се на високу столицу...

НИЈЕ ДОБРО
Дошао Пера Ждера код доктора и жали се на несаницу.
— Па зар не можете ни мало да одспавате? — пита га доктор.
— Ни мало, докторе, — чак не могу ни онда кад је време већ да се пробудим.

РАЗУМЕЛИ СЕ
Понај је дошао кући у главо доба, али га дочекује будна Олива и каже му:
— Зар се у ово доба долази кући? Целу ноћ тропим светлост чекајући тебе!...
— Ух! па то је дивна итета. Ја опет нелу ноћ чекам преко пута у кафану да ти угасиш светлост.